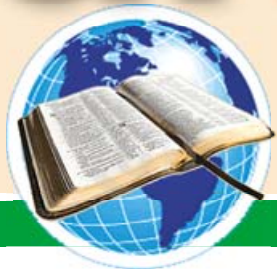

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№4 (151)
КВІТЕНЬ
2017 РОКУ

Христос Воскрес!
Христос Воскрес!
Христос Воістину Воскрес!

ДОРОГА ЦЕРКВО ХРИСТОВА!

Сердечно вітаю всіх вас із надзвичайно радісним і світлим днем Христового воскресіння.

«Бо наша Пасха Христос, за нас у жертву принесений, тому святкуймо її в опрісниках чистоти і правди!» (1Кор. 5:7-8).

Так закликав апостол Павло віруючих першого століття. І закликає нас у XXI столітті святкувати воскресіння Ісуса Христа не як історичний факт, а як глибоко усвідомлене внутрішнє переконання та переживання, бо «Пасхальне Ягня» врятувало нас від влади смерті, подарувало свободу, об'єднало нас, таких різних, в одне братство, одну Христову родину і дало живу надію на небесне громадянство.

Нехай почуття великої вдячності і хвали наповнюють серця наші до розливу. Щиро бажаю всім радості, миру, злагоди та любові. А все це захищене у Христі Ісусі – Він воскрес і живий навіки віків!

З любов'ю і молитвами про вас

СТАРШИЙ ЄПИСКОП ЦХВЕУ Михайло ПАНОЧКО

НА СОФІЙСЬКІЙ ПЛОЩІ МОЛИЛИСЯ ЗА МИР В УКРАЇНІ

2 квітня у Києві відбулася міжконфесійна молитва за мир в Україні. На Софійській площі столиці свої прохання до Бога підносили представники багатьох конфесій України. Зокрема серед ієрархів були присутні архієпископ Святослав (Шевчук) від УГКЦ, єпископ Володимир (Черпак) від УАПЦ, єпископ Станіслав Широкоградюк від РПЦ, старший єпископ Михайло Паночко від ЦХВЕУ та єпископ Маркос (Оганесян) від Вірменської Апостольської Церкви.

Очолював урочистий захід патріарх Філарет (Денисенко). На молитву зібралися численні віряни, серед яких були військовослужбовці та народні депутати.

Саме ж дійство було організовано у вигляді молебня, під час якого представники всіх конфесій молилися, після чого патріарх Філарет благословив всіх віруючих.

Основною темою всіх молитов було прохання про завершення війни. Священнослужителі просили Всевишнього про перемогу, звільнення заручників в Росії, Криму та на Донбасі. Лунали прохання про здоров'я для українських воїнів, про міцність для держави та її народу.

Особливо актуально звучало прохання: «Вразуми ворогів наших та поверни

їм пам'ять про заповіді Твої». Ці слова сприймалися по-особливому на фоні нещодавніх заяв колишнього синодального РПЦ Всеволода Чапліна, який не те що не цурається смертної кари для ворогів, а навпаки, вітає такі дії керівництва своєї держави.

Однак проблемами зовнішнього характеру ієрархи не обмежилися. Єпископ Віталій (Скоморовський) акцентував увагу на проблемах безробіття, соціальної несправедливості, наркоманії, алкоголізму. Серед негативних явищ у владних кабінетах він назвав тотальну корупцію, державну зраду та пропаганду гендерної ідеології.

Єпископ Михайло Паночко закликав віруючих зробити все можливе, щоб молитва не тільки пролунала, але й дійшла до Неба. Підтримав цю тему

і патріарх Філарет, який оголосив Всеукраїнський піст 3 квітня – для посиленого прохання Господа дарувати Україні перемогу.

А ще вкотре закликав можновладців об'єднатися навколо головного – захисту нашої держави. По закінченні молебня хор заспівав духовний гімн «Боже Великий, Єдиний».

Присутні на молебні віруючі вітали ініціативи Церков щодо об'єднання навколо спільних проблем. Віряни надають високу оцінку Церквам як моральному голосу суспільства.

Нагадаємо, що молебень за перемогу і мир в Україні ініціювали представники ВРЦіРО. Відповідний текст підписали представники дев'яти з 18 конфесій в Україні.

РІСУ.

2016 РОКУ 90 ТИСЯЧ ХРИСТИЯН ВБИЛИ ЗА ВІРУ, ПІВМІЛЬЯРДА ПІДДАЮТЬСЯ ДИСКРИМІНАЦІЇ

90 тисяч християн було вбито у 2016 році на релігійному ґрунті, повідомив відомий італійський соціолог, професор Папського Салезіанського університету (Італія) Массімо Інтровіньє.

«Кожні шість хвилин гинула одна людина. Це дещо менше, ніж два роки тому, коли було вбито 105 тисяч християн», – розповів експерт.

За словами М. Інтровіньє, 27 тисяч християн загинули внаслідок терактів, знищення християнських поселень, через переслідування з боку урядів.

Розповідаючи про факти переслідування християн у 2016 році, професор зазначив, що, згідно з даними різних дослідницьких центрів, у 102 країнах світу від 500 до 600 мільйонів християн не можуть повною мірою сповідувати свою віру. За його словами, саме християни найбільш переслідувані у світі за свої переконання.

ЛАУРЕАТ НОБЕЛІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ: ВІРА В БОГА ЗАКЛАДЕНА В НАШИХ ГЕНАХ

Арвід Карлссон, вчений-нейрофармаколог зі Швеції, лауреат Нобелівської премії з фізіології і медицини за 2000 рік, заявив в інтерв'ю італійському інформаційному агентству АСІ, що віра в Бога закладена в людських генах, а бути віруючим – природна форма життя людини, повідомляє Християнський Меганортал invictory.com.

«Ми народжені з генами, які нам дав Бог. І це природна форма життя: у стосунках з Богом, у молитві до Бога і у вірі в Бога», – заявив учений.

При цьому варто зазначити, що себе він називає «людиною нерелігійною, але такою, що має відкритий розум».

Арвід Карлссон підкреслив, що релігійна людина – це нормальна людина, а ось людина невіруюча – це якась форма інвалідності, недієздатності.

Відповідаючи на запитання про здатність людського розуму збагнути всесвіт, вчений сказав: «Це дуже цікава тема. Скільки мудрості було на початку, коли зароджувалося життя? Ми цього не знаємо... Цілком можливо, що коли перша клітина почала своє існування, в ній вже була глибока мудрість».

«Я розумію, чому так багато людей релігійних. Насправді релігія – це частина наших генів», – переконаний Нобелівський лауреат Арвід Карлссон.

ГАНА СТАЄ ОДИМ З ГЛОБАЛЬНИХ ЦЕНТРІВ ХРИСТИЯНСТВА В АФРИЦІ

У Гані спостерігається стрімке зростання християнства, яке виводить країну на роль одного з глобальних центрів християнства в Африці, причому частка християн в Гані вже становить 70 відсотків населення, повідомляє Religionnews.

Ганці наворачтаються в християнську віру і виявляють при цьому такі чисто африканські пристрасті і порив, що висока релігійність сприймається як невід'ємна риса їх національного вигляду. Країна вже нині відіграє роль рушійної сили в зростаючій християнізації всієї Західної Африки і все виразніше формується як один з глобальних центрів християнства, за словами професора Квабени Асамоа-Гуаду, викладача Теологічної семінарії Святої Трійці в Аккрі.

У Гані сьогодні приблизно 26 мільйонів жителів, причому 70 відсотків з них

сповідують християнство, і ця статистика – лише слабе відображення високого релігійного запалу і навіть екстазу, яким охоплено населення країни.

Багато людей ходять до церкви на вечірні служіння щодня. По всіх вулицях столиці стоять бігборди – але не з рекламою товарів і послуг, а з розкладом храмових богослужінь і запрошеннями на них, і тут це давно вже нікого не дивує.

У кожному міському автобусі можна бачити пасажирів, зайнятих читанням Біблії, і багато офісних працівників зберігають Біблію на робочих столах, читаючи її кожної вільної хвилини.

І те, що відбувається в розумі і серцях африканських християн, багато в чому визначає історію Церкви на найближчі десятиліття.

Нині в Африці проживає 41 відсоток світового протестантського населення. А до 2050 року ця частка зросте до 53 відсотків, як стверджується в публікації International Bulletin of Mission Research.

«МИ СТАЛИ ОДНІЄЮ СІМ'ЄЮ»

У КБІ вручили дипломи вчителям-методистам дитячого та підліткового служіння

22 березня 2017 р. колектив Київського біблійного інституту благословив студентів-випускників на працю на ниві Божій. Дипломи отримав 31 випускник. Більшість із них вже давно служать дітям, тож навчання в інституті – це можливість не лише отримати диплом, але й підвищити кваліфікацію.

Група, в якій зібралися студенти із 11 областей України, навчалася протягом півтора року (шість сесій). Здобута кваліфікація дає випускникам можливість не лише працювати вчителями, але й на належному рівні займатися розробкою і написанням навчальних програм, різного роду проєктів.

Привітати випускників прийшов старший пресвітер Київського обласного об'єднання церков ХВС Олександр Озеруга, який повів присутніх у молитві благословення. Свої побажання передали сестри-служителі, які багато сил докладають для розвитку дитячого служіння у своїх областях, – Наталя Савчук з Хмельниччини та Оксана Фурт з Дніпропетровщини.

Напутнє слово колегам сказала завідувачка відділу дитячого служіння ЦХВЕУ Лариса Мурах, і до її побажань приєдналася відповідальна за євангелізаційний напрям у дитячому служінні Тетяна

Сердюк. А ведучою урочистого зібрання була декан КБІ Алла Нечипорук.

Основну проповідь цього святкового служіння виголосив викладач КБІ, пастор Київської церкви «Сілоам» Сергій Вознюк. Він назвав три причини вигорання служителів: завищені цілі, невідповідність і страх (за себе, сім'ю, здоров'я, страх перед майбутнім тощо).

«Куш в пустелі не згорав, бо в ньому був Бог. Ми говоримо про вогонь, який запалює на служіння... Горіти і не згорати можна лише за наявності справжньої Божої любові у серці», – підкреслив промовець.

За словами Сергія Михайловича, для цього треба бути охрещеним Духом Святим (Дії 1:8), служити згідно зі своїм даром (1Петр. 4:10), фокусуватися на своєму служінні (1Тим. 4:15). А також мати очевидний успіх в служінні. Успіх Давида у двобої з Голіатом був тісно пов'язаний з його минулими успіхами, коли він боронив батькових овець від хижаків.

У свою чергу студенти щиро дякували всьому викладацькому складу КБІ за чудову можливість зростати духовно і професійно. А ще ділилися згадками про те, як Бог по-особливому благословляв і підтримував їх через навчання.

«Ми стали однією сім'єю» – звучало цього дня з кафедри не раз. І це не просто слова – це те, що Бог робить з людьми, які щиро Його люблять і Йому служать.

chve.org.ua.

ЦЕРКВИ ХОЧУТЬ МАТИ СВОГО ПРЕДСТАВНИКА В НАГЛЯДОВІЙ РАДІ НАЦІОНАЛЬНОЇ СУСПІЛЬНОЇ ТЕЛЕРАДІОКОМПАНІЇ УКРАЇНИ

22 березня в Києві у прес-центрі Національної спілки журналістів України відбувся круглий стіл «Як реалізувати інтереси віруючої аудиторії у системі суспільного телерадіомовлення» – експертні обговорення щодо реалізації інтересів християн різних конфесій в системі Національної суспільної телерадіокомпанії України.

Наглядовій раді ніяк не представлена найбільша соціальна група України – віруючі люди всіх християнських конфесій. Безсумнівно суспільне телерадіомовлення зобов'язане забезпечувати інформаційні потреби цієї багатомільйонної аудиторії», – сказав Руслан Кухарчук.

Він також поставив питання про необхідність розширення Наглядової ради НСТУ шляхом додавання десятої сфери для представлення – християнських Церков України.

«В успішних і потужних країнах церкви і віруюча аудиторія мають вагомий вплив на інформаційну стратегію і суспільне мовлення. Досвід таких країн, як Німеччина, Нідерланди, США та Великобританія, може бути корисним під час становлення і розвитку суспільного мовлення в Україні», – зазначила юрист Асоціації «Новомедіа» Елеонора Дібрівна.

До участі у круглому столі були запрошені експерти, представники релігійних кіл, державні та громадські діячі. За результатами обговорення була ухвалена відповідна Резолюція з пропозицією ухвалити зміни до законодавства і включити до Наглядової ради НСТУ уповноваженого представника від християнських Церков.

РІСУ.

Представники Церков різних християнських конфесій, провідні журналісти, а також представники медійних громадських організацій поділилися досвідом та планами щодо цього питання.

Під час заходу Руслан Кухарчук, президент Асоціації «Новомедіа», доповідав про реалізацію норм профільного закону, а також про місію суспільного телерадіомовлення щодо задоволення інформаційних потреб найбільших соціальних груп. Він зазначив, що саме з цією метою до керівного органу – Наглядової ради Національної суспільної телерадіокомпанії України (НСТУ) – входять представники дев'яти громадських об'єднань та асоціацій.

«Але дивним і незрозумілим є той факт, що в

ШКОЛА РЕФОРМАЦІЇ – УСПІШНИЙ ДОСВІД, А НЕ «СУХА» ТЕОРІЯ

Школа Реформації, яка вперше відбулася в Києві 25 березня, – це практичний навчальний проєкт, який мав на меті передати учасникам вже втілений успішний досвід реалізації проєктів у різних сферах. Серед шести секцій Школи учасники мали змогу вибрати теми, які їх найбільше цікавлять.

На секції «Університетські проєкти» учасники дізналися, як проводити відкриті лекції, наукові конференції тощо. Про це розповів Олег Шеремета – кандидат медичних наук, член робочої групи науковців при міжфракційному депутатському об'єднанні «За духовність, моральність та здоров'я України», координатор Івано-Франківського оргкомітету з відзначенню 500-річчя Реформації, керівник приватної медичної клініки WestMedical.

Про принципи християнського служіння в університетах, а також те, яке послання про Реформацію використовувати в цій роботі, розповіли Дерил і Тері МакКарті. Доктор Дерил МакКарті – віце-президент Форуму християнських лідерів, керівник академічної секції на Європейському лідерському форумі. Його дружина Тері – доктор філологічних наук, доцент Вільнюського педагогічного університету.

Стратегічним напрямом R500 є сфера медіа. На секції «Медіа. Робота із ЗМІ» Ярослав Лукасик, директор Східноєвропейського лідерського форуму, голова правління ГО «Східноєвропейська Реформація», та Микола Харламенков, магістр політології,

координатор проєктів «Християни для України», висвітлили ідейні напрями та світоглядні принципи для матеріалів R500.

Ірина Рожко, координатор медіа-центру Східноєвропейського лідерського форуму на конкретних прикладах показала різні види матеріалів, які можна використати в медійних ресурсах R500.

Ольга Бідненко, журналіст, редактор, співзасновник PR-агентства Key Strategy, поділилася успішним досвідом роботи з соціальними мережами. У рамках секції Ірина Наумець – журналіст, кореспондентка РІСУ, інтернет-видання iPress.ua, провела майстер-клас «Медіаграмотність Церкви, або Як писати новини, щоб зацікавити світські ЗМІ».

Володимир Самченко, менеджер проєкту в центральному Медійному комітеті R500, надав практичну інформацію щодо того, як висвітлювати соціальні заходи в контексті відзначення ювілею Реформації.

Зміни в країні неможливі без ефективних громадських та соціальних проєктів. Тому на секції «Соціальні та громадські проєкти» учасники дізналися, як церква може служити своєму місту.

Зокрема Микола Кулеба, уповноважений Президента України з прав дитини, розповів про можливості співпраці церкви та державних структур на місцях.

Про проєкти благоустрою, які впроваджуються в різних регіонах, надав інформацію Іван Білик, керівник молоді церков християн віри євангельської у Львівській області.

Віталій Орлов, пастор церкви у м. Сумах, засновник компанії I'm family, яка допомагає сім'ям, поділився досвідом проведення фестивалів сім'ї на міському рівні.

На сьогодні в деяких регіонах маємо гарний приклад співпраці з владою в рамках року Реформації.

На секції «Круглі столи для активної громадськості та влади» спікер Богдан Левицький, завідувач відділу молоді ЦХВЕУ і пастор церкви у м. Волочеську, та Олександр Третяк, ректор Рівненської духовної семінарії, координатор місцевого науково-історичного відділу R500, поділилися інформацією, як такого роду приклад втілювати по всій країні.

Секція «Творчі проєкти» була відкрита для тих, хто зацікавлений у проведенні музичних заходів, флешмобів, постановок. Про організацію музичних концертів, фестивалів учасникам Школи розповів Юрій Слива, керівник творчого відділу R500 Волинської області.

Думками про те, як реалізувати творчі постановки з історичною інсценізацією, поділилася Олена Сітник, яка разом з командою уже 17 років професійно організовує творчі проєкти, передусім історичні постановки на тему Реформації. Ці заходи щоразу збирають повні зали в Мінську та інших білоруських містах. Творча команда з Білорусі запропонувала свої сценарії постановок і історичних мініатюр на тему Реформації.

На секції «Викладання уроків про Реформацію в школах» досвідом першопрохідця поділився пастор церкви в с. Велика Вільшанка Київської області Ігор

Туровський. Ігор виступив ініціатором проведення уроків про Реформацію для учнів зі свого району.

Ірина Сіданич, професор кафедри управління навчальними закладами та педагогіки вищої школи, доктор педагогічних наук, доцент розказала про організацію та методику викладання уроків про Реформацію в школах з 1-го по 11-й клас.

Про поширення ідей Реформації через спектаклі та вистави на державному рівні розповіла Наталія Бачище, педагог з Білорусі, яка відзначена державними нагородами за вклад у систему освіти. Наталія координує освітні та творчі проєкти у церкві Іоанна Предтечі в Білорусі.

Кожен викладач Школи – фахівець у своїй сфері, який успішно реалізовує свої проєкти, тому їхній досвід виявився дуже цінним для всіх учасників.

Організатори підготували ряд книг в електронній версії на тему Реформації.

Зі словами настанов до учасників Школи Реформації зверталися також Анатолій Козачок, пастор церкви «Філадельфія», старший пресвітер Київського міського об'єднання церков християн віри євангельської, та Микола Кулеба, уповноважений Президента України з прав дитини.

r500.ua.

Віктор Котовський

(Продовження.
Поч. у № 3 (150) за 2017 р.).

«Пишу вам, діти, бо гріхи вам прощені раді імені Його. Пишу вам, батьки, бо ви пізнали сущого від початку... Я написав вам, діти (отроки – синод.), бо ви пізнали Отця. Я написав вам, батьки, бо ви пізнали Безначального. Я написав вам, юнаки, бо ви сильні, і Слово Боже перебуває у вас, і ви перемогли лукаво-го» (1Ів. 2:12-14).

Отже: діти, отроки, юнаки, батьки. Ми вже розглянули, хто такі «духовні немовлята» (1Кор. 3:1). І ось дитя вже ходить, говорить, саме може поїсти, одягнутися, починає розуміти мову дорослих. Що характерно для цього періоду людського життя?

Весь дитячий світ дитини, якщо вона виховується в сім'ї, обмежується батьками. Батьки можуть задовольнити всі без винятку потреби малюка і всі його духовні запити. З рук тата і мами діти отримують їжу, одяг тощо. Дитина ще не може самостійно приймати життєво важливі рішення. Їсть вона, грається чи спілкується з іншими дітьми – скрізь над нею пильне око старших, всюди її «водять за ручку».

Дитина дуже мало розуміє, що роблять дорослі, чому з нею поводяться так чи інакше, просять зробити те чи інше. Складний світ дорослих для неї повністю закритий. Дорослим, якщо вони намагаються щось пояснити, доводиться перекладати свої пояснення на «дитячу мову», спрощуючи складні поняття до рівня дитячого мислення. Саме тому дорослим так хочеться, щоб дитина була слухняна.

Батьки несуть повну відповідальність за вчинки дітей перед зовнішнім оточенням.

Любов між дітьми і батьками в цьому віці дуже ніжна, не має ніяких упереджень, безкорислива, вона нічим не затмарена, як це буває пізніше, коли діти починають «показувати свій характер».

Подібні стосунки складаються і в дітей Божих з їхнім Небесним Отцем. У цьому віці Господь нам дуже багато прощає, беручи до уваги нашу незрілість; ми іноді навіть зловживаємо Його поблажливістю, як це трапляється і з дітьми по плоті, але Він усе покриває любов'ю. Коли ми хворі чи коли трапляється біда, ми молимося: «Господи, захисти!». І Він захищає. Сила Його найчастіше невидима й нечутна для нас. Десь там, нагорі, відбувається незрозуміла для нас боротьба, і ось ми відчуваємо: стало легше.

У цих стосунках ми пізнаємо милосердя Боже, Він все частіше починає являти нам Свою любов. Віруючі, які у повноті пройшли цей етап, можуть навести безліч прикладів того, як Господь піклується про Своїх малих дітей, часто випереджаючи їхні бажання й потреби, немов та мати, коли підкладає на тарілку найсмачніші шматочки їжі, або як батько, який підтримує дитя, щоб воно не послизнулося, не впадо.

Багато разів Він пояснює одне й те саме, терпляче чекаючи, коли ми зрозуміємо Його настанови, коли навчимося робити те чи інше так, як це належить духовним.

До дітей цього віку рідко застосовуються суворі покарання.

Так буде не завжди. Згодом стосунки перемістяться в площину більшої діловитості, стануть строгіші. За непослух та помилки доведеться відповідати. Треба буде наблагати більше працювати, час ігор та розваг мине назавжди, відповідальність перед Богом буде все більше зростати. І тоді спогади дитинства висвітлюватимуть наше ділове і напружене буття м'яким лагідним світлом. Ось чому дуже важливо пройти цей етап духовного дитинства у всій його повноті, досягти максимальної глибини стосунків із Богом-Отцем.

Повноцінне, багате дитинство, як у світі, так і в духовній сфері, є міцною

БУТИ ДОСКОНАЛИМ Духовний вік християнина

основною для подальшого зростання, для усього дорослого життя.

Наше порівняння дітей плоті з дітьми духа, звичайно, досить приблизне. Найбільше його невідповідність полягає в тому, що розвиток дітей по плоті починається, як то кажуть, з нуля, і проходить неусвідомлено, відповідно до програми, яку заклад в кожну живу істоту її Творець. Діти ж духа, як правило, мають досить розвинену свідомість душі, багатий життєвий досвід, освіту тощо. Ці речі часто стають перешкодою на шляху духовного розвитку.

Якщо діти плоті ніяк не можуть вплинути на свій фізичний зріст, то діти духа – навпаки. Якщо здорові діти плоті ростуть невпинно і при нормальних умовах обов'язково досягають необхідної зрілості, то зростання дітей духа часто сповільнюється, а іноді й узагалі на певному етапі припиняється. Уповільнення це часто є наслідком спротиву старої людини. «Істина в Ісусі, – щоб ви відкинули попередній спосіб життя старої людини, яка зітліває у зваблених похадливо-стях, а оновилися духом розуму вашого та зодягнулися в нову людину, створену за подобою Божою» (Еф. 4:22-23).

Триває вперта боротьба, але вже не між колишніми гріхами та міцнішим бажанням праведності, а між старою людиною і людиною новою, народженою від Духа. Інколи перемагає стара, і тут багато що залежить від самого християнина, від його прагнення до зростання.

Мале дитя, якщо воно чогось не може, кидає іграшки і починає плакати, закликаючи на допомогу дорослих. Юний же християнин, якщо щось не виходить чи Бог зволікає з допомогою, спостерігаючи за поведінкою Своєї дитини, тут же активізує всі резерви своєї душі, аби вийти зі складного становища. Для Ісуса не залишається місяця. Йому не дають можливості показати Свою любов і силу, Своє бажання допомогти дитині хоч трохи підросли в цьому випробуванні. «Істинно кажу вам: якщо щось не повернеться і не станете як діти, не ввійдете в Царство Небесне» (Мт. 18:3).

Впокоритися, як дитя, серед усього іншого означає повністю довірити свою долю Ісусові Христу. Як дитина. Якщо щось не виходить або якісь неприємності, вона не хапає слухавку, щоб покликати на допомогу друзів або знайомих, не шукає, де б позичити грошей, не залучає впливових покровителів, не намагається пробитися на прийом до медичних світил, – це їй не під силу, вона зі слізьми кидається до батьків, несучи в сердечку безмежну віру в те, що тато й мама можуть все.

Про Ісуса, Господа нашого, коли Він був у цьому віці, є один чудовий вірш: «Дитя зростало та зміцнювалося духом, сповнюючись мудрістю і благодатю Божою була на Ним» (Лк. 2:40).

Отроки

«Я написав вам, діти (отроки – синод.), бо ви пізнали Отця». У деяких перекладах слово «отроки» не вживається, але оскільки цей вік виділено за змістом і він має свої яскраві особливості, ми вважаємо, що вживання цього терміну доречне.

Отже, «ви пізнали Отця». Слова «знати» й «пізнати» досить істотно відрізняються за змістом. Пізнати – це не просто отримати необхідну інформацію про щось. Тлумачний словник дає таке визначення цього слова: «Випробувати, пережити».

Першою жертвою ледве помітної, на перший погляд, відмінності між цими поняттями стала Єва. Дерево, що росло посеред раю, називалося деревом пізнання добра й зла (Бут. 2:9). «З дерева ж пізнання добра й зла не їстимеш...» (Бут. 2:17).

Сатана, бажачи спокусити молоду жінку, зробив тонку підміну понять. Він сказав Єві: «Бо знає Бог, що коли скуштуєте його, то відкриються у вас очі, і ви станете як Бог, що знає добро й зло. Тож побачила жінка, що дерево було добре... щоб усе знати, і взяла з нього плід та й скуштувала» (Бут. 3:5-6).

Наївна Єва не помітила підміни,

абсолютно справедливо вважаючи, що в придбанні знань немає жодного гріха. Вона скуштувала плід і, можливо, здивувалася, що ніякої особливої інформації в її милу голівку не надійшло і живіт не заболів. І понесла прекрасні фрукти своєму коханому. Пізнання ж добра і зла прийшло значно пізніше через біди й страждання, втрати і невдачі цілого життя.

Усю складність і глибину цього поняття, повний зміст його для нас, християн, розкриває апостол Петро: «Його Божественна сила дала нам все необхідне для життя й побожності через пізнання Того, Хто покликав нас славою і добротою...» (2Петр. 1:3-8). Далі апостол подає ланцюжок необхідних рис для невпинного духовного зростання: чеснота, розсудливість, стриманість, терпіння, благочестя тощо й підсумовує: «Якщо це у вас є і примножується, то ви не залишитеся без успіху й плоду в пізнанні Господа нашого Ісуса Христа».

Приклад Ісуса

Чудовий приклад для нас – отроцтво Ісуса. «Коли Йому було дванадцять років, вони (батьки Його) прийшли в Єрусалим за звичаєм на свято». Коли ж, після закінчення днів свята, поверталися, залишився Отрок Ісус в Єрусалимі; і не помітили його Йосип та мати Його. Через три дні після великих хвилювань та пошуків знайшли Його у храмі, де Він сидів серед учителів. На докір батьків Він відповів: «Навіщо ж було вам шукати Мене? Чи ж ви не знали, що Мені потрібно бути в тому, що належить Моему Отцеві?» (Лк. 2:41,50).

Уже до дванадцятирічного віку Ісус, очевидно, отримав перше сильне відкриття, з якого дізнався, Хто Його справжній Батько і з цього моменту самі починають нести відповідальність перед Богом за свої вчинки. Їм дозволяється читати на богослужіннях Святе Письмо і т. д.

Про цей важливий обряд, звичайно ж, було добре відомо благочестивим Йосипу та Марії, але Ісус, очевидно, увійшовши в тісне єднання зі Своім Небесним Отцем, звершив Свою Бар-Міцву самостійно й раніше.

У цьому духовному віці закінчується «домашнє навчання» через духовних «батьків», і духовний кругозір «отрока» настільки розширюється, що він у змозі здобувати потрібні йому знання, користуючись всім, що є в цілій Церкві Христовій.

Умовно така «конфірмація» може означати перехід від легкої, «дитячої» духовної їжі до значно твердішої (Євр. 5:12). Отрок вже не ковтає все, що підносить йому в ложечці або кладе на тарілку лідер домашньої групи, отримувани інформацію він аналізує, порівнює зі своїми знаннями та й зі Словом Божим. У нього з'являється багато запитань, на які він наполегливо шукає відповіді у проповідях не лише своїх служителів, але й інших учителів Церкви, у духовній літературі.

Отроків підстерігає чимало небезпек. Наслухавшись різних віровчень, вони часто потрапляють під вплив модних нововінь,

а то і лжечень; порівнюючи служіння в різних церквах, вони нерідко приходять до сумного висновку, що їхня рідна місцевська церква далеко не найкраща, як їм здавалося раніше. Ось тут і виникають кризи в духовному житті, розчарування, депресії, нерідко ці ширі віруючі починають шукати собі «кращу» церкву, але мандри по громадах зазвичай призводять до ще більших розчарувань.

На початку Свого отроцтва Ісус долучається до справ храму. Він починає серйозне навчання під керівництвом вчителів, певною мірою звільняється від духовної опіки батьків, приймає самостійні «дорослі» рішення, хоча і залишається слухняним у різних життєвих справах.

Зовні отроки відрізняються великою допитливістю, енергійністю, бажанням церковної діяльності. Досить грамотні й активні, вони часто привертають увагу пасторів і з радістю приймають запропоновані їм помітні місця в служінні.

Відзначимо, що Ісус, здивувавши рабів Своїми знаннями і самостійністю суджень, все ж не залишився при храмі, а повернувся додому. Незважаючи на те, що Він мав уже досить чітке уявлення про рівень духовності своїх батьків, повернувся і був їм слухняний. Ще довгий час Він залишався невідомим, продовжуючи, очевидно, стругати дошки разом з Йосипом і нічим не виділяючись серед Своїх земляків.

До кінця свого отроцтва віруючі починають користуватися певним авторитетом у своєму християнському оточенні, стає помітним формування в них духовного плоду терпимості, готовності надати допомогу нужденному, твердості у вірі, привітності, незлостивості тощо, а також починають з'являтися деякі навички в застосуванні дарувань.

Якщо в дитинстві любов до батьків у дітей проявляється на інстинктивному рівні, то в підлітковому віці вона набуває цілком усвідомленого характеру. Заповідь «Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всім розумом твоїм» (Мт. 22:37) відкривається людині, й вона починає свідомо прагнути до божественної любові, не тільки знаючи про неї, але й розуміючи її велике значення для духовного життя.

У підлітковому віці в характері християнина зароджуються риси, властиві юності. Ці риси поступово міцніють і набирають сили. Вони вже в дитинстві досить виразні, а в юності тільки затверджуються остаточно і набувають здатності до серйозного практичного застосування.

Юнаки

«Я написав вам, юнаки, бо ви сильні, і Слово Боже перебуває у вас, і ви перемогли лукавого» (1Ів. 2:14).

Юнацький вік – це такий відрізок життя, з якого ми переходимо в зрілість. Зрілий юнак – це вже молодий чоловік, він повністю готовий до того, щоб стати продовжувачем роду, взяти на себе батьківські обов'язки. Отже, досягнувши всіх якостей, які необхідні юнакам (усе це стосується й жіночої статі), ми автоматично вступаємо у вік батьків.

Варто відзначити, що внутрішня перебування не відбувається сама по собі, а вимагає великої праці над своєю внутрішньою

людиною. Труд цей нелегкий ще й тому, що результати його не дуже наочні. Цей стан нагадує студентське навчання, коли праця здійснюється чимала, а практичних результатів до часу не видно, вони з'являються тільки тоді, коли студент отримає диплом і піде на виробництво.

Важко буває місяць за місяцем молитися, перебуваючи в постах і не бачачи в суті своїй особливих духовних зрушень.

Які ж якості має придбати віруючий, щоб підійти до порога духовної зрілості? Апостол Іван називає три: сила; перебування в нас Слова Божого; перемога над лукавим.

Сила

Ми всі розуміємо: у наведеному вище місці Письма йдеться не про фізичну силу і не про потужність інтелекту, йдеться про силу духовну. Отже, чим є ця сила, як її отримати, скільки її потрібно, щоб досягти юнацького віку?

Спробуємо відповісти на ці запитання, вивчаючи діяльність Господа нашого Ісуса Христа і святих апостолів. Випереджаючи можливі заперечення щодо правомірності порівняння Сина Божого і нас, слабких людей, хочу навести найменні два тексти Письма.

«Бо ви на це і покликані; тому що й Христос постраждав за нас, залишивши нам приклад, щоб ми йшли по слідах Його» (1Петр. 2:21).

Він дає розвиток Своїй Церкві, поставивши служителів «для вдосконалення святих... аж доки всі ми не прийдемо до єдності віри і пізнання Сина Божого, в мужа досконалого, в міру зросту повноти Христової» (Еф. 4:11-13).

Отже, бачимо, що воля Божа полягає в тому, щоб кожен із нас тут, на землі, досяг духовної зрілості Ісуса Христа. Це істина, як би важко ми її не сприймали. Життя і діяльність Сина Божого для нас – не якийсь недосяжний ідеал, а вагомий приклад для практичного наслідування кожним братом чи сестрою, котрі прагнуть до духовної досконалості.

Загальноприйнято вважати, що силу духа віруючий приймає під час хрещення Духом Святим. Дійсно, у Діях 1:8 читаємо: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас...» Здавалося б, усе зрозуміло. Перше хрещення Духом Святим відбулося в день П'ятидесятниці.

Але повернімося до часів, коли Ісус ще ходив по цій землі, сповіщаючи про наближення Царства Небесного. Читаємо: «Скликавши дванадцятьох, Ісус дав їм силу і владу над усіма демонами і зіцільти від недугів» (Лк. 9:1). Тут однозначно сказано про те, що учні Ісуса отримували силу від Господа задовго до хрещення Духом Святим.

Про що це свідчить? Бог і раніше посилав на працю небагатьох обраних, даючи їм силу. Особливо яскраво це проявлялося в діяльності старозавітних пророків. Бог давав їм силу задовго до приходу Христа.

День П'ятидесятниці ж був для всієї землі знаменням, яке сповістило всьому людству про початок нової епохи. Не випадково це сталося в той момент, коли в Єрусалимі зібралися посланці «всякого народу під небесами», і кожен в той день почув цю новину, оголошену рідною, зрозумілою говіркою.

Іноді доводиться чути, що Іван Хреститель був останнім старозавітним пророком. Це дійсно так, хоча апостоли до розп'яття Ісуса теж ішли шляхом старозавітних «прозорливців». Вони мало чим відрізнялися від «пророчих синів», яких мали при собі Ілля, Єлісей та інші. Апостолами ж вони стали, коли з початком нової епохи змінилися обов'язки Божих посланців.

Основним завданням вибраних Божих стало тепер не викриття царів чи попередження про неминучу кару в разі непослуху усього Ізраїлю, а заклики до покаяння й поширення Доброї Звістки про Христа спочатку в Ізраїлі, а потім – і в решті світу.

(Далі буде).

РОЗДУМИ ПРО ПАСХУ

Першу згадку про Пасху знаходимо у Книзі Вихід. Завдяки Господу 600 тисяч чоловіків, окрім жінок і дітей, вийшли з Єгипту. Якби цього не сталося, вони б там і загинули. Незважаючи на це, народ дуже швидко по виході забув про Бога і про те, як над ними знущалися в Єгипті, пам'яталися лише смачна їжа.

Сьогодні люди схожі на тих колишніх. При найменшій проблемі вони забувають про Бога, Який допоміг у ті далекі часи, Який послав Свого Сина Ісуса померти за наші гріхи пізніше...

Пригадаємо декілька картин із останніх днів земного життя Ісуса Христа.

У Гетсиманському саду Ісус перебував у борінні. Йому боліла душа, Він сильно страждав на психологічному рівні, боявся того, що має статися. Христос просив учнів не спати і молитися разом з Ним, бо Йому було дуже важко, але учні таки заснули. Ми живемо так само. Ісус просить нас не спати і бути завжди напоготові, але часто ми так не робимо. Христос знає, що людська плоть слабка і просить Бога милувати нас (Лк. 22:39-46).

Римляни схопили Симона з Киринеї, щоб той допоміг нести Ісусового хреста, бо Сам Христос більше не мав сили. Солдати кидають жереб, щоб розділити Його одяг, плачуть жінки... (Лк. 23:26-31).

Проте Ісус і тоді не думав про Себе. Він говорить жінкам, щоб плакали не за Ним, а за собою, бо незабаром Єрусалим буде зруйновано. А люди злословлять, багато хто сміється... І тут серед усього цього жаху у великій любові до людства звучить фраза: «Батьку, прости їм, бо не знають, що чинять вони...»

Ще одна картина – історія двох розбіжників, яка символізує собою дві категорії людей. Обидва

достойні смерті за гріхи, як і всі ми, але один вперто злословить Господа, а інший просить у Нього допомоги (Лк. 23:32-43).

Сьогодні багато хто схожий на того розбіжника, який відвернувся від жертви Ісуса Христа і так само не хоче бачити того, що Він для нас зробив.

Але є й ті, хто каже: Ісусе, згадай мене у царстві Своему. У день розп'яття Він відповів розбіжнику: «Нині будеш зі Мною в раю». Ми можемо бути нині в раю так само, треба лише прийняти жертву Ісуса Христа, Який помер для того, щоб примирити нас з Богом, щоб ми мали зцілене, нове життя.

Слова Христа: «Звершилось, Отче, віддаю Дух Свій у Твої руки» – ось апогей цієї жертви. Тепер гнів Божий, який був призначений нам, Ісус забрав на Себе. Якщо ми приймемо Його Своїм Спасителем, цей гнів на нас вже не паде. Ісус – Первосвященник, Який приніс жертву – раз і назавжди. Він приніс у жертву Самого Себе для нашого спасіння. Пасха звершилась. Одвірки помазані, губитель пройде мимо. Тепер ми достойні Божого Царства і вічного життя!

Христос сказав, що буде з нами до кінця віку. Тож ось-ось Він прийде і забере Свою Церкву, бо кінець віку не за горами.

Воскресіння Христа – це перемога, в якій ми перебуваємо завжди. Ті, хто вже йде з Христом, можуть сказати, що це нелегко. Петро колись говорив, що ніколи не зречеться Христа, бо був у захваті від Ісуса. Ісус же відповів, що не проспівують треті півні, як він зречеться. Так і сталося, але для Петра це виявилось не кінцем, а початком його християнського життя. Незважаючи ні на що, треба завжди підніматися і йти далі, продовжувати робити Боже діло, прагнути бути кращими. Бог має силу довести нас до вічності.

У Марка 16:1-4 бачимо, що любов вела жінок до гробу, щоб віддати Ісусу останню шану. Вони не мали сили відвалити камінь, але все одно йшли туди. Коли прийшли, то побачили, що камінь вже був відвалений... Ангел приступив і відвалив його.

Сьогодні багато людей шукають способу відвалити камінь, і буває, вони помирають, так і не знайшовши можливості це зробити.

На це здатний тільки Бог, Він може зробити все, лише Він може відвалити камінь гріха з наших сердець. Жінки йшли туди, незважаючи на те, що там була охорона, що на камінь була поставлена печатка. Бог виявився здатним усунути охорону, зняти печатку і зробити вільним вхід до Христа.

Христос ламає всі печатки і заходить в наше серце Духом Святим. Христос знаходить Петра і питає, чи той любить Його. Любов довіряє і покриває усі помилки. Прийде час, і той, хто помилявся, піде і буде служити Богу із силою Духа. Ми повинні прагнути цього, прославляти Господа, любити Його і проповідувати Його Слово! Нехай Бог буде нашим благословенням!

Бог вивів нас з Єгипту, з рабства гріха. Для цього нам був потрібен лише послух перед Ним і прийняття жертви. У ті старі часи в жертву приносили ягня. Пройшов час, і Бог послав на землю Свого Сина Ісуса Христа, Який приніс у жертву за наші гріхи Себе Самого. Для чого помер і воскрес Ісус Христос?

Ісус воскрес, щоб відкритись нам, як Син Божий. Він воскрес, щоб ми зрозуміли, що Бог зробив для кожного з нас (Рим. 1:2-4).

Ісус воскрес, щоб відродити нас до живої надії, щоб дати нам можливість воскресати самим, щоб відродити нас від гріхів до життя (Еф. 1:3; 2 Петр. 3:3-9).

Бог воскрес, щоб відродити нас через Слово. Відродження відбувається через проповідь Слова Божого, розчиненого у вірі слухачів.

Ісус воскрес славою Отця, щоб і ми мали змогу ходити в оновленому житті, щоб ми більше не були рабами гріха, щоб ми померли для гріха і жили далі для Бога (Рим. 6:4-11).

Ісус воскрес, щоб ми воскресли і сіли поряд з Ним. Якщо ми воскресли, то повинні відкласти й умертвити старі звички, зняти стару одягу і зодягтися нову (Кол. 3:1-25).

Нехай Бог допоможе нам як Церкві цінувати те, що зробив Христос, жити праведно і допомагати робити це іншим!

РЕФОРМАЦІЯ І МИ

500 років тому розпочалась нова епоха – і для християнської Церкви, і для всієї нашої цивілізації. 31 жовтня 1517 р. монах-професор Мартін Лютер прибив до дверей церкви в м. Вімтенберзі свої 95 тез. У них він розкритикував зловживання Католицької церкви й владу папи прощати гріхи за гроші.

Необхідно розуміти, що Лютер та інші реформатори мали на меті відродити Церкву, повернути їй початковий вигляд і позитивний вплив на суспільство. З латини «реформація» означає виправлення, перемена, тому розумілися переміни радикальні, але позитивні.

Ішлося не тільки про релігійні питання. Тоді Церква була найвпливовішою суспільною інституцією. Доля Церкви й долі народів, держав, культур були тісно пов'язані.

До речі, сьогодні в Україні саме Церква користується найбільшим рівнем довіри, отож можуть відіграти ключову роль у реформуванні всього суспільства. Можна сказати і так: реформування суспільства починається з реформування Церкви. Якщо духовною основою для нашої культури й центром нашої історії є християнство (недарма хрещення Русі – це ще й початок нашої державності), то все залежить від нього, саме воно може й мусять стати головною рушійною силою.

Що нового принесла Реформація, як вона змінила християнство? Реформатори не придумали нічого нового. Вони читали першоджерело – Біблію й намагалися унормувати життя Церкви відповідно до неї.

П'ять відомих протестантських принципів: «тільки Писання», «тільки вірою», «тільки благодаттю», «тільки Христос», «тільки Богу слава» підкреслюють владу славу Бога, найвищий авторитет Його Слова, спасительну силу Божої благодаті

й вирішальне значення особистої віри. Що з усієї цієї спадщини Реформації нам важливо знати й розуміти в першу чергу?

Спадщина Реформації

По-перше, християнство – це завжди особиста віра й живі стосунки з Богом. Це не «ходити в церкву», це – жити по вірі. Мартін Лютер заявив: «Людина спасає душу не через Церкву, а через віру». Натхнений уважним вивченням Біблії, він заново відкрив для себе апостольські слова: «Праведний житиме вірою» (Гал. 3:11).

Важливо також розуміти, що християнство – це не тільки «віра батьків і дідів», але віра особиста – наша і нашого покоління, тобто це особисте знайомство й безпосередні стосунки з Богом.

По-друге, Реформація повернула найвищий авторитет Святому Письму. Не папа, не імператор, але Боже Слово володіє духовною владою навчати, судити, спасати. Сам Лютер відмовлявся визнавати звичай, авторитети й аргументи, засновані не на Біблії. «Істинна дорожниця Церкви – це святе Євангеліє», – говорив він.

Українцям також слід зрозуміти: цінувати варто не стільки свою християнську традицію, скільки Слово Боже. Доти, доки наш народ не зробить Євангеліє книгою для щоденного читання і керівництвом для життя, Україну не варто вважати ні православною, ні християнською.

По-третє, у християнстві й християнському способі життя важливі особисті переконання. Лише ті принципи й цінності мають сенс, за які не страшно вмерти. Свою знамениту промову захисту перед імператором, князями і церковними ієрархами Лютер завершив такими словами: «На цьому стою і не можу інакше. Нехай допоможе мені Бог!».

Сьогодні, в епоху безпринциповості й уседозволеності, споживацьких настроїв і бажання пристосування важливо чітко усвідомити свої християнські переконання і зберегти їм вірність. Важливо

дати собі самим звіт: що саме робить нас християнами і чи готові ми стояти на цих принципах.

Нарешті, реформатори зблизили Церкву і світ, виправдали й освятили звичайне людське життя, світську працю. Як казав Лютер, «праця монахів і священників, якою важкою і святою вона не була б, ні на йоту не відрізняється в очах Бога від праці селянина в полі, чи жінки, яка порядкує вдома».

Кожна людина має бачити у своїй професії поклик від Бога. І в цьому сенсі кожен – священник, тому що служить Богові: розвиває таланти, робить суспільство кращим, прославляє Творця, допомагає іншим людям, прикрашає світ творчістю.

Ідея «загального священства» змогла активізувати Церкву, змобілізувати паству, тобто пересічних віруючих, для переміни себе й довкілля. Західна цивілізація, якою ми її знаємо тепер, стала можливою завдяки Реформації, яка відкрила в кожній особистості величезний потенціал і благословила людей на активну діяльність.

Віра в науково-технічний прогрес і краще майбутнє базується на вірі в Бога, Який добрий, любить світ і благословляє людину. Сьогодні Європа продовжує користуватись плодами Реформації, але дедалі більше забуває про духовні підвалини свого успіху. Тому важливо згадати про принципи Реформації, адже вони ключові

для західноєвропейської культури, демократії й економіки.

В Україні все набагато складніше. Як говорив Михайло Драгоманов, наша Реформація виявилась «перерваною». Російське православ'я посилено боролось із цим західним впливом, хоча Реформація мала місце і в православ'ї, наприклад, в ідеях митрополита Петра Могили чи філософа-проповідника Григорія Сковороди.

Друга хвиля української Реформації була пов'язана з духовним пробудженням серед селян у другій половині XIX ст. Українці навчилися від німецьких колоністів читати Біблію і побачили в ній не тільки духовні істини, але й таємниці економічного процвітання, морально здорового, гідного і благополучного життя. За любов до вивчення Біблії їх називали штундистами, а за хрещення у дорослому віці – баптистами.

Сьогодні нащадки реформаторів в Україні становлять близько двох відсотків населення (євангелістські християни-баптисти, християни віри євангелістської-п'ятидесятники і неоп'ятидесятники, лютерани, пресвітеріани, менноніти тощо). Але їхній вплив переважає їхню чисельність. Чому? Тому що вони знають силу особистих переконань і слухняні авторитету Біблії. Протестанти відрізняються працелюбністю, підприємництвом, активною доброчинністю, міцними сім'ями. Звісно, Реформація не обмежується

протестантизмом. Реформація – як заклик до церковного оновлення й виправлення життя згідно з вірою – тією чи іншою мірою притаманна кожній конфесії, цей заклик християнський. Тому християнські конфесії в Україні, поділені за традиціями й політичними позиціями, можуть зблизитись для загальної Реформації.

Ми, українці, дивимось на Європу як на стандарт життя, але мало думаємо про християнські основи цієї комфортної для життя цивілізації. Без належного духовного підґрунтя неможливо досягнути благополуччя, безпеки, свободи, гідності та справедливості. Сучасній Європі потрібно зміцнити цей фундамент, а нам ще належить його закласти. Без продовження Реформації, її бачення, принципів і цінностей Європа не матиме майбутнього. Без спадщини Реформації, без залучення до неї Україна не має шансів стати сильною і процвітаючою нацією.

Ювілей Реформації нагадує нам про християнські принципи суспільного життя, духовні передумови процвітання, ключову роль церкви у змінах особистих і суспільства.

Ця історична дата ставить перед нами запитання: наскільки ми готові змінюватися, щоб отримати шанс на інше, християнське майбутнє у Європі?

Для європейців Реформація – це те, що сталося в Німеччині 500 років тому, що сформувало (або реформувало) і продовжує реформувати Європу.

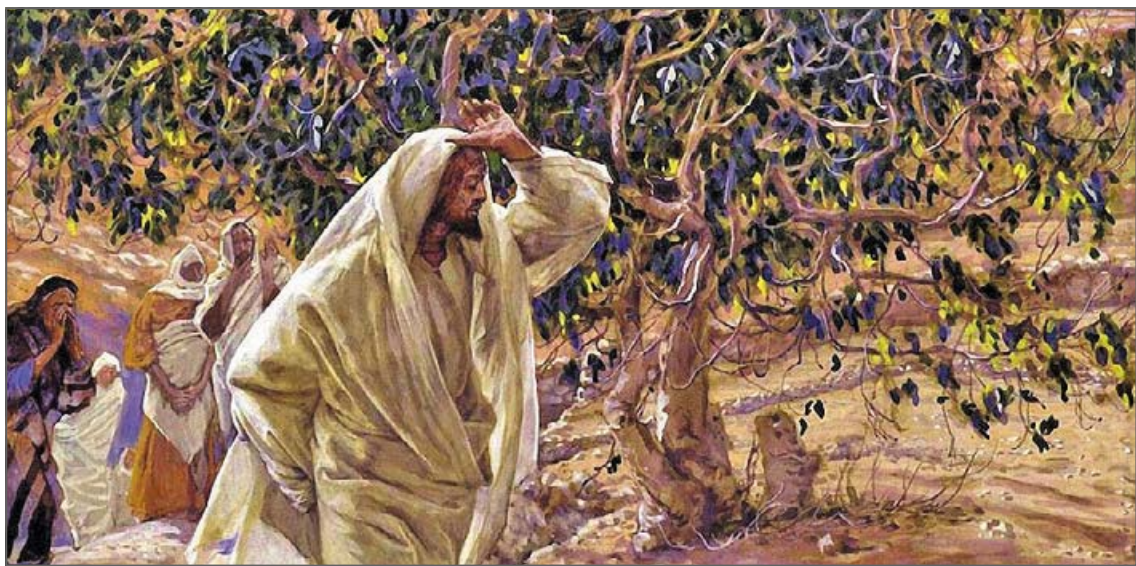
Для українців Реформація – це те, що має ще відбутися, що має сформувати й реформувати українську націю як християнську й водночас європейську.

Ось чому, дивлячись на європейську історію події Реформації з повагою та інтересом, ми бачимо попереду свою Реформацію – як завдання, покликання й можливості.

Михайло Черенков.
Професор НПУ ім. М. Драгоманова,
професор УКУ,
віце-президент фонду «Духовне відродження».

МАЙТЕ ВІРУ БОЖУ!

«А проходячи вранці, побачили фігове дерево, усохле від кореня. І згадавши, Петро говорить йому: «Учителю, глянь – фігове дерево, що прокляв Ти, усохло!». А Ісус їм у відповідь каже: «Майте віру Божу! Попробуйте кажу вам: Як хто скаже горі цій: «Порушся та й кинься до моря» і не матиме сумніву в серці своєму, але матиме віру, що станеться так, як говорить, – то буде йому» (Мр. 11:20-23).

Читаючи це пояснення Ісуса, хтось може на основі цих слів визначити, де ж справжня віра Божя, в якій церкві чи конфесії. Мовляв, де скажуть горі: кинься в море, і станеться так, там і є справжня віра Божя.

Думаю, небагато людей згодні промовляти до гори, бо знають, що нічого не станеться. Знайдуться й такі, які будуть пояснювати, що це не треба розуміти буквально, що це алегорія тощо.

Але залишається питання: а де ж віра Божя і що ці всі слова Ісуса означають? Нам не треба проводити експеримент з горою, щоб визнати: слова Ісуса треба сприймати буквально. Цим Він хотів показати, яку силу і владу має Слово Боже – слово віри в нашому серці і на устах.

Воно понад всі закони, за якими рухається та існує все видиме і невидиме.

Звернімо увагу: якщо хто віруватиме, що станеться так, як він як каже, – то буде йому. А тепер згадаймо подію, описану в Мт. 26:31-35. Петро двічі запевняє, що не зречеться Ісуса. І не просто запевняє, а навіть заперечує йому: «На мене можеш поклястися, я Тебе не підведу». Але як сталося насправді? Так, як сказав Ісус, – Петро тричі зрікся Христа.

Що ж виходить? Згідно з Мр. 11:23, Петро не мав у серці віри в те, що промовляли його уста. Це були просто гарні слова, що походили з почуття відданості.

Подібно й сьогодні віруючі люди з найкращих спонук, що базуються на співчутті, бажаючи добра ближнім кажуть, мовляв, не журися, все буде добре, до вечора будеш здоровий. Настає вечір – і нічого не змінилося. Людина як була хвора, так і залишилася.

Що ж це таке? Є так зване «вчення сповідання». Сповідуй позитивні слова – і станеться так, як ти сповідувеш.

Але вернімося до Петра. Він двічі сповідував, що не зречеться... То, може, треба було більше сповідувати?

Можна повторювати увесь день – але це так не працює. Не про це каже Ісус. Ісус сказав: хто серцем віруватиме, той скаже...

Як і колись Петро, ми можемо мати віру у своє добре майбутнє, у те, що Ісус – наш Спаситель і ми будемо у вічності з

Ним. Але на момент випробувань у серці Петра не було віри у те, щоб не зречтись.

Ісус каже нам мати щоденну віру в серці на різні обставини в нашому житті. У житті Ісуса такі слова віри були сказані до того дерева.

Про слова віри, якими житиме праведник, говорив пророк Авакум. У Новому Заповіті їх згадує апостол Павло: праведний вірою жити буде кожного дня, зберігаючи слова віри у своєму серці. А віра приходить від слухання Слова Божого (Рим. 10:17).

Тож спочатку, щоб мати таку віру, треба подбати про спільність з Богом, налагодити своє молитовне життя. Тоді в серце прийдуть Його слова. Потім ці слова мають укорінитися. Тому й починається боротьба з сумнівами: а може, це не від Бога; а чи дійсно так станеться...

І коли серцем увірємо (і вже немає сумнівів), а устами промовляємо – от тоді це і станеться. Станеться не за моїми бажаннями, а згідно з Його Словом. А значить, більше часу нам доведеться витратити не на слова сповідання, а на працю зі своїм серцем, на пильнування за тим, щоб там укоренилося Боже Слово.

Тож подбаймо про стан свого серця – щоб там були тільки слова віри. І наші слова на устах відповідали тому, що заховано в серці.

Олег Гиляка.
м. Івано-Франківськ.

Християни Запоріжжя відзначають Великдень спільними акціями та ходою

Християнські церкви Запорізького краю оголосили про спільні акції на честь Великодня та святкування 500-річчя Реформації. Про це під час прес-конференції, яка відбулася 28 березня у прес-центрі «Журналіст» Запорізької обласної організації Національної спілки журналістів України, оголосили члени Духовної ради християнських церков Запоріжжя.

У прес-конференції взяли участь єпископ Запорізький і Мелітопольський УПЦ КП Фотій, екзарх Донецький УГКЦ владика Степан, єпископ Харківсько-Запорізької дієцезії РКЦ Ян Собіло, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Запорізької області Василь Гедаревич, настоятель громади Вірменської апостольської церкви Юсік Нуридджанян, старший пастор церкви «Джерело життя» Сергій Гащенко, пастор церкви «Христос є відповідь» Андрій Лисенко, пастор церкви ЄХБ «Відродження» Яков Бринза, пастор церкви «Сіон» Андрій Ярмохін тощо. Представник УПЦ Московського патріархату о. Анатолій Ревтов повідомив, що його Церква не зможе взяти участь у спільних заходах, але буде молитися за всіх учасників.

Під час прес-конференції духовні лідери оголосили про заходи, в яких запрошують

взяти участь вірян і всіх запоріжців.

Зокрема в рамках святкування 500-річчя Реформації в Україні триває безперервна молитва християн протестантського спрямування. Запорізька область прийняла естафету 26 березня від Волинської області. Урочиста молитва з передачею естафети віруючим Хмельницької області відбулася у Запоріжжі на майдані Героїв Революції 2 квітня в рамках щонедільної традиційної молитви проти агресії, за мир, за Україну, яка триває у місті вже третій рік і участь в якій беруть представники різних церков.

8 квітня у парку ім. Пушкіна в рамках святкування 500-річчя Реформації стартує благодійна акція з прибирання та впорядкування цього зеленого куточка. Лідери церков підтвердили намір облаштувати на території цієї зеленої зони сімейний «Парк біблійного періоду» з майданчиками для дітей, кав'ярнями, цікавими місцями відпочинку. Всіх городян запрошують на прибирання парку.

16 квітня після урочистих богослужінь усіх запрошують взяти участь в урочистій ході головним проспектом Запоріжжя. Збір представників усіх християнських конфесій – о 16.30 біля ПК «Дніпрспецсталь», з 17-ї до 18-ї години святкова хода пройде проспектом Соборним до пл. Фестивальної, де відбудеться спільна молитва та концерт.

Широкомасштабна молитовна акція покликана утвердити єдність нашого народу та нагадати про духовний сенс Великодня, повідомляє кореспондент РІСУ.

ЛІГА КИШЕНЬКОВОГО ЄВАНГЕЛІЯ

Гелен Кедбері (1877-1969) була наймолодшою в родині Кедбері. У неї було троє братів і дві сестри. Сім'я жила в старовинному замку Мослі Гол у Англії. До замку прилягав великий чудовий парк. Родині жилося добре. Їм належала всесвітньо відома шоколадна фабрика, де виробляли найсмачніший шоколад «Кедбері». Але найважливіше: батьки були віруючими й любили Ісуса Христа. Вони розповідали дітям історії з Біблії.

Батьки Гелен часто запрошували до себе гостей із дітьми, і всі охоче приймали їхні запрошення. І тоді в парку влаштовували веселі ігри. Іноді всі разом вирушали в похід до лісу. Під час походів на обід завжди подавали смажені ковбаски.

Після обіду, коли всі ситі й задоволені лежали на галявині, батько Кедбері розповідав якусь історію з Біблії. Маленька Гелен слухала особливо уважно. Вона жваво уявляла себе учасницею подій, про які розповідав батько.

Подорослішавши, Гелен почала замислюватися над тим, чи справедливо це, що їй так добре живеться, тоді як інші люди страждають. Неподальк від Мослі Голу розташоване місто Бірмінгем. У цьому місті багато людей жили в жахливих умовах, тому що були дуже бідні. Багато пили, витрачаючи на спиртне останні гроші й сподіваючись у такий спосіб забути про свої незгоди.

Батько Гелен знав про цю проблему, йому дуже хотілося допомогти бідарям. І він побудував притулок для бідних і назвав його місіонерським будинком. Він допомагав бідним людям знайти гарну

роботу й житло, але, найголовніше – він розповідав їм про Ісуса.

До місіонерського будинку часто приїжджали благовісники з усієї околиці. Гелен, якій на той час було вже майже 13 років, завжди уважно слухала проповіді. Іноді співав і хор. Гелен дивувалася з того, якими радісними й щасливими були співаки. Вона знала, що дехто з них раніше провадив негідне життя: крав, пив, бив своїх рідних. Однак відтоді, як вони оселилися в місіонерському будинку, їхнє життя докорінно змінилося. Вони познайомилися з Ісусом, полюбили Його й зрозуміли, що потрібно змінити спосіб життя.

Як може людина так змінитися? Гелен почала уважніше слухати, що розповідали про Ісуса приїжджі проповідники. Їй дуже хотілося зрозуміти, хто Він і який стосунок має до неї. І хоча вона з дитинства чула історії про Ісуса, але що означає жити з Ісусом – не знала. Їй хотілося бути такою ж радісною, як співаки в хорі. Звичайно, їй жилося добре. Краще, ніж більшості інших людей. І все ж вона відчувала, що їй чогось бракує – чогось, що мали ці убогі.

Одного чудового вечора місіонерський будинок знову відвідав гість-проповідник. Гелен слухала його, затамувавши подих. Слова гостя вразили її в самісіньке серце. Вона раптом зрозуміла, Хто такий Ісус і який подвиг Він здійснив: помер для того, щоб усі, зокрема й вона, могли звільнитися від гріха й жити з Ним! Після того, як прозвучала остання пісня, проповідник сказав: «Прошу всіх, хто бажає цього вечора визнати Ісуса Христа своїм Спасителем, вийти вперед, і ми помолимося за вас».

Гелен злякалася. Визнати Ісуса Господом? Так, цього їй дуже хотілося! Проте вийти вперед, на очах у всіх? Повагавшись, вона все ж наважилася й вийшла разом з іншими. Попереду стояв її батько, готовий помолитися з людьми. Побачивши свою доньку, він пригорнув її до себе. Ставши на коліна, вони обоє помолилися. Гелен запросила Ісуса у своє серце.

Повертаючись того вечора додому, вона відчувала, що в ній щось змінилося. Щастя переповнило серце дівчинки. Смуток зник. Вона була твердо впевнена, що належить Ісусові.

Наступного ранку, збираючи шкільний портфель, вона поклала туди велику товсту Біблію. Їй дуже хотілося розповісти всьому класові про те, що вона пережила, але вона не знала, як це зробити.

На перерві Гелен вийняла Біблію з портфеля й сказала одній дівчинці, яка збиралася вийти з класу: «Зачекай хвилину! Я хочу тобі щось прочитати».

Розгортаючи Біблію, вона прочитала з неї текст і розповіла їй про Ісуса й про те, що пережила минулого вечора. «Ти хочеш теж попросити Ісуса увійти у твоє життя?» – запитала Гелен однокласницю.

Дівчинка була приголомшена. Однак це змусило її замислитися, і через деякий час вона теж увірвала в Ісуса. Тепер у класі були двоє дівчат, які любили Христа. Згодом обидві розповіли про Господа ще одній подрузі, та теж сказала: «Я хочу належати Ісусові».

Відтоді ці троє дівчаток наполегливо роздавали християнські буклети на шкільному подвір'ї. У буклетах йшлося про те, що Ісус зробив для людей і як можна прийняти Його у своє серце. Деякі учні висміювали Гелен і її подружок, але були й такі, які замислювалися. Прочитавши християнські буклети, вони навіть приходили до дівчаток із запитаннями, бажаючи більше дізнатися про Ісуса. Таким чином три подружки стали місіонерками у своїй школі.

З часом багато дівчат прийняли Ісуса у свої серця, і група юних місіонерок збільшувалася. Вони ходили зі своїми Бібліями навіть на дитячі майданчики, читаючи вголос малюкам, які гралися там.

Батько з великою радістю спостерігав за місіонерським завзяттям дочок. Бачачи, однак, що Гелен всюди носить із собою важку, товсту Біблію, він почав думати, як їй допомогти. Біблія маленького формату могла б зарадити цій справі! Батько вирішив надрукувати

Новий Заповіт, який можна було завжди носити з собою, і незабаром у дівчаток в руках з'явилися кишенькові Євангелія.

Отримавши ці маленькі Нові Заповіти, дівчатка вирішили організувати клуб, членом якого могла стати будь-яка дівчинка, що зобов'язувалася жити за певними принципами.

Вони визначили три основні принципи: щодня читати Слово Боже й жити згідно з ним; завжди мати при собі Слово Боже; сповідувати Слово Боже й ділитися ним із іншими людьми.

Свій клуб дівчатка назвали Лігою кишенькового Євангелія. Поступово до них почали долучатися й дорослі. Ліга кишенькового Євангелія зростала, її діяльність поширилася за межі Англії, про неї дізналися в інших країнах.

А що сталося з Гелен? Якось вона познайомилася з американським проповідником Чарльзом Олександром. Вони покохали одне одного й незабаром одружилися. Найважливішим для них було ділитися Благою Звісткою з іншими людьми. Подорожуючи світом, вони роздавали кишенькові Євангелія людям.

Нині Ліга кишенькового Євангелія здійснює служіння по всьому світу.

Бог хоче, щоб якомога більше людей почули Його Благую Звістку. Кожен може ділитися своєю вірою в Ісуса там, де перебуває: у школі, на прибудинковому подвір'ї, на дитячому майданчику...

Ліза Фукс.

Петро Новочехов: «Пастори повинні вчити про християнську громадянську позицію»

Петро Новочехов народився в Україні в родині християн-баптистів. З кінця 80-х років брав участь у просвітницькій та місіонерській роботі в декількох регіонах Росії – Уралі, Сибіру, на Поволжі, а також в Середній Азії. Викладав в біблійних школах в Іжевську, Новосибірську, Саратові. Разом з дружиною Інною проводили семінари про сім'ю і шлюб. У їхній родині троє дітей: Ольга, Микита і Софія.

Петро – засновник онлайн-школи «Біблейка.орг», яка існує з 2012 року. А ще він один з ведучих програми «Транс – Атлантик» на «Нашому радіо». Живе в США.

Інтерв'ю з ним пропонуємо вашій увазі.

– Як виникла ідея онлайн-школи «Біблейка.орг» і передача на радіо?

– Після розвалу СРСР я з сім'єю ще 12 років прожив в Росії, служачи в новоутворених євангельських церквах. Здебільшого викладав в біблійних школах. Біблейка.орг – це продовження тієї ж роботи, але вже у веб-форматі. У США на мене справили велике враження уроки Салмана Хана – творця Khan Academy. Вони були технічно доступні для будь-якого власника комп'ютера, і я подумав: а чому б не спробувати робити в такому вигляді уроки з історії церкви або богослов'я?

Згодом на цій основі ми з стали співпрацювати з радіоведучим Євгеном Волосевичем зі штату Орегон, роблячи спільні передачі на радіо в Портленді. Це одне з найбільших міст на заході США з не менш ніж ста тисячами жителів, які розуміють російську та українську мови. Це і є наша основна цільова аудиторія. Завдяки поширенню мобільного Інтернету до нашої аудиторії додалися слухачі з України, Росії, Західної Європи. З нового року по суботам ми разом з Міком Хоуком з Оклахоми стали виходити в прямий ефір «Нашого радіо» з аналітичною програмою «Транс-Атлантик», в якій обговорюємо важливі події, що відбуваються обабіч Атлантики. Сподіваємося, наша аудиторія зростатиме.

– Як пояснити феномен вихідців з пострадянських країн, що живуть, наприклад, у Штатах, користуються благами західної цивілізації, заснованих на християнських цінностях, і попри це залишаються яскравими представниками «гомо советікус»? Наскільки соціалістичні ідеї небезпечні для українського і американського суспільств?

– Причинно-наслідкові зв'язки не завжди бувають очевидними. Людям потрібні мудрість і досвід, щоб зрозуміти, що, як казав один з героїв книги Іова, «не з землі виростає біда». Історія переконує, що соціалістичні ідеї рівності і загального блага неможливо впровадити на землі. Як жартував Рональд Рейган, соціалізм може існувати тільки у двох місцях: в раю і в пеклі. Але в раю немає ніякої потреби в соціалізмі, бо там і так всі блаженні і щасливі. А в пеклі впроваджувати соціалізм теж зайве, тому що там він вже існує. Треба визнати, що в окремі періоди життя в СРСР, у націонал-соціалістичній Німеччині, у соціалістичному Китаї або Кампучії дуже нагадувало пекло.

Будьмо реалістами: далеко не кожен засвоює уроки історії, тому завжди буде багато людей, захоплених комуністичними ідеями. Біля джерел цього захоплення стоїть суміш різних мотивів: і хороших, і поганих. До поганих належить заздрість до успіхів і добробуту ближнього. Ця вада настільки поширена, що Бог виокремив окремою заповіддю наказ «Не пожадай»: не пожадай володіти нічим, що належить ближньому. Зрозуміло, мало хто з прихильників соціалізму визнає, що голосує за соціалістичні партії тому, що ті обіцяють «відняти і поділити», але навіть у благополучній Америці майже вся молюдь на виборах 2016 року підтримувала соціаліста Берні Сандерса, який обіцяв саме це.

До позитивних мотивів, на які часто посилаються християни-соціалісти, можна віднести прагнення допомогти бідним, сиротам, людям похилого віку, хворим. Прагнення це похвальне. Але, крім благих бажань, потрібно замислюватися і про найбільш ефективні способи їх реалізації, задати собі питання: «Яким чином найкраще можна допомогти бідним і нужденним?»

– Чи є перевірений часом досвід суспільств, економічних і політичних систем, які змогли краще за інших впоратися з бідністю.

– Найбідніші країни світу – це ті, де намагалися будувати соціалізм і держава контролювала майже всі сфери життя людей (СРСР, Албанія, Китай, Північна Корея, Куба тощо). Країни ж з вільною ринковою економікою і обмеженою роллю держави (США, Західна Європа, Японія, Південна Корея) досягли найбільших успіхів в боротьбі з бідністю. Скажімо, сьогодні в Сполучених Штатах сім'я з чотирьох чоловік вважається бідною, якщо вона заробляє менше 24 250 доларів в рік. Таких людей в країні близько 16%, причому чимала частина з них залишається бідними через нездоровий спосіб життя або правопорушення, а не через те, що немає можливості вивратися з убогості.

Проте найбільша небезпека соціалізму полягає в тому, що для його реалізації необхідний величезний бюрократичний апарат, який контролює всі сфери життя людини починаючи від колиски і до могили. Держава перетворюється на такий собі сурогат всемогутнього Бога: забезпечує всім необхідним, дає освіту, роботу, лікує, ростить дітей, контролює ЗМІ, визначає, у що вірити можна, а в що – ні, і так до безкінечності!

Насправді забезпечити повною мірою потреби всіх громадян соціалістична держава ніколи не могла, а ось відняти свободу, а іноді і життя – з цим успішно справлялися всі соціалісти з часів французьких комунарів.

Досвід Американської і Французької революцій показує, що гасла у революцій можуть бути схожими (французька «Свобода. Рівність. Братерство» та американська «Єдність і свобода»), наміри – благими, але ось результати – різними аж до тиранії і гільйотини у Франції.

Американські революціонери хоч і не всі були християнами, проте сповідували спільні цінності, засновані на християнському світогляді. Коротко вони були виражені в Декларації незалежності від 1776 року таким чином: «Ми виходимо з тієї самоочевидної істини, що всі люди створені рівними і наділені Творцем певними невідчужуваними правами, до числа яких належать життя, свобода і прагнення до щастя». Для французьких революціонерів, як пізніше і для російських, ця істина зовсім не була самоочевидною. Вони не вірили ні в Творця, ні в те, що люди створені Богом за Його образом і подобою, тому самі і вирішували, хто має право на життя і свободу, а хто – ні. Це пряма дорога до тиранії.

– За вашими словами, Америка – це соціальний експеримент. Це ж можна стверджувати і про Росію після Жовтневої революції 1917 року. Союз розпався, тобто експеримент не вдавсь (хоча за кількістю громадян з радянським мисленням і їх ставленням, наприклад, до проєвропейської України, враження складається протилежне). А Америка як соціальний експеримент успішна?

– Гадаю, так. І з двох основних причин. Перше і найголовніше – країну творили люди, які сповідували протестантську версію християнства, а вона робить акцент на особистій відповідальності людини перед Богом і суспільством. Друга причина – на відміну від Європи, де протестанти мали реформувати вже існуючу політичну соціально-політичну структуру, американські колоністи почали, як кажуть, з чистого аркуша. Будувати новий будинок легше, ніж перебудовувати старий.

– Коли почалася українська революція Гідності, частина української Церкви оцінила її як бунт, в якому не можна брати участь. Як бути з принципом «непротивлення владі», якщо влада перестав піклуватися про благо народу?

– Іван Златоуст говорив, що апостол Павло не написав «немає начальника як не від Бога», але «немає влади не від Бога», цим самим вказуючи на те, що Біблія закладає загальні принципи управління

людським суспільством, а не освячує кожного конкретного правителя. Для прояснення питання суті влади пропоную провести паралель зі шлюбом.

Шлюб – це суспільний інститут, який заснував Сам Бог ще з часів Адама і Єви. Але якщо хтось виявляється невірним в шлюбі, то це може бути підставою для розлучення, тому що своєю невірністю людина підіриває саме призначення шлюбу. Так і влада. Вона встановлена для підтримки справедливого порядку в суспільстві. Якщо ж представники влади порушують справедливі закони, то згідно з Біблією, вони втрачають свої повноваження.

Як я розумію, головний мотив революції Гідності полягав в тому, що люди втомилися жити в атмосфері безправ'я. У народній свідомості «європейські цінності» асоціювалися з верховенством права, коли перед законом усі рівні – від дрібного підприємця до Президента. Інша річ, що Європа виробила ці цінності багато в чому завдяки Реформації Лютера, а особливо Кальвіна, а в Україні Реформації як такої не відбулося.

– Америка й Україна – християнські країни?

– Якщо вважати християнською країною ту, в якій всі громадяни або переважна їх більшість є членами християнських церков, то, швидше за все, ні Америка, ні Україна не є «християнськими країнами». Якщо ж мати на увазі, що в основі законодавства і культури народу лежить християнський світогляд, то, можливо, ці країни християнські. Утім, багато християн в США вважають, що навіть і це вже не так: в останні десятиліття прийнято дуже багато законів, що суперечать християнському світогляду. А, наприклад, флагман світової поп-культури Голіуд проповідує відверто антихристиянські цінності.

– То американське суспільство нехтує християнськими цінностями?

– Американські цінності цікавим чином знайшли відображення в трьох написах, присутніх на кожній монеті і купюрі: In God we trust («Ми віримо в Бога») або краще сказати «покладаємося на Бога»), Liberty («Свобода») і E Pluribus Unum (лат. «з багатьох – одне»). Якщо ви проаналізуєте більшість голівудських фільмів, то помітите, що віра в Бога або взагалі виключена з життя позитивних героїв, або зведена до епізодів типу похорону чи вінчання. У реальності американці частіше моляться і відвідують церкви. Голівуд прославляє мультикультуралізм на протизустріч ідеї США як плавильного котла, в якому всі емігранти, перетворюються на єдиний сплав – нову націю, в якій не мають значення ні релігійний бекграунд, ні колір шкіри, ні країна походження, а вирішальну роль відіграють любов до індивідуальної свободи і взаємна підтримка.

– Кажуть, що американські протестанти минулих століть вважали, що в «християнина в одній руці повинна бути Біблія, в другій – газета», тим самим стверджуючи, що християнин повинен розбиратися в суспільно-політичному житті країни не гірше політичного істеблішменту і мати біблійні відповіді на актуальні питання. Перемога Д. Трампа – закономірність чи випадковість?

– Схоже на закономірність. Американське суспільство, і в тому числі християнська його частина, сьогодні розділене як ніколи. Усе частіше в розмовах і громадських дискусіях можна почути вираз «друга громадянська війна».

Тільки на відміну від війни середини XIX століття, коли американців поділяло одне питання – рабовласництво, сьогодні між правими і лівими немає згоди у всьому спектрі проблем починаючи від долі ще ненароджених дітей до розуміння глобальних загроз.

Цей поділ не був би таким страшним, а навіть допоміг би виробити в процесі суспільної дискусії найкращі рішення, але войовничі нетерпимість

лівих до інакомислення зробила спокійний діалог з ними неможливим. «Критикуєш рішення Обами? Ти – расист! Проти нелегальної імміграції? Ксенофоб! Проти абортів? Жінконеадекват!»... І так далі в тому ж дусі. З огляду на те, що більшість американських медіа, судів, університетів і шкіл перебувають під контролем людей лівої орієнтації, прихильників Демократичної партії США, багато розсудливих американців просто мовчать, боячись стати об'єктом цькування.

Цим страхом заразилися майже всі праві політики, конгресмени і сенатори від Республіканської партії. Під час передвиборної кампанії вони давали ухильні відповіді на прямі запитання, боячись бути звинуваченими в расизмі, ненавистництві, відсталості. Усі, крім Дональда Трампа, який, не будучи професійним політиком, говорив саме те, що відчувала інша половина Америки, не підбираючи слів.

Ще одним фактором перемоги над Клінтоном виявилася готовність Трампа використовувати ті самі методи, до яких постійно вдавалися ліві. Вони демонізували своїх опонентів, обзиваючи їх останніми словами, і Трамп став робити те ж. Ця тактика спрацювала. Навіть ті, кому не подобався Трамп, змушені були визнати, що Клінтон ще гірша.

– Після падіння залізної завіси на всій території колишнього Радянського Союзу, у тому числі і в Росії, почався бурхливий ріст протестантських церков. Чи вчили ви людей мати активну громадянську позицію? Чи зобов'язані пастори цьому вчити?

– Тоді я вважав, що, звернувшись до Бога і читаючи Євангеліє, люди автоматично звільняються від помилок радянського періоду. Ну неможливо вірити Христу і шанувати Леніна! Деяким протверзінням для мене став факт, що літні члени церкви продовжували голосувати за комуністів на виборах (це було ще до Путіна, коли в Росії ще були вибори). Я змушений був визнати, що пастори повинні вчити про християнську громадянську позицію паралельно з навчанням про принципи сімейного життя, трудової етики, етики взаємовідносин тощо.

Більшість пасторів згодні з тим, що сімейні консультації та допомога в налагодженні відносин належать до їхньої сфери діяльності. Однак багато з них виступають проти розгляду питань, які стосуються політики. Я вважаю це помилкою. Це все одно що казати, мовляв, Христу є що сказати про сімейне життя, виховання характеру, прощення, але Він, на жаль, не розбирається в політиці. Тому якщо ви хочете дізнатися, за кого віддати голос на виборах, Біблія вам не допоможе, отже, дивіться телевизор і читайте газети.

Боюся, що така позиція межує з богохульством. Пророк Малахія говорив, що «уста священників знання стережуть та Закона шукають із уст його, бо він Ангел Господа Саваота». Пастори самі повинні мати біблійно обґрунтовану громадянську позицію і ділитися нею з людьми.

– Чи можете ви пояснити причину «розбіжностей» в поглядах на конфлікт на Донбасі російських і українських протестантів?

– Російські протестанти мають православну ДНК. Це помітно і в їх тяжінні до законництва, а також в безумовній покірності будь-якій владі. З часів Візантії православна Церква ототожнює себе з другою головою двоголового орла держави. Без державної підтримки жодна православна Церква у світі не процвітає, тому що покладається не так на проповідь Євангелія, як на силу державного примусу, який розправляється з «еретиками» і «розкольникими». Зі свого боку, Церква обіцяє повну покірність «государю», у тому числі і підтримку війни з Україною.

Цим же духом цезаропалізму виявилися заражені і протестанти Росії. Якщо поспостерігати за поведінкою керівництва протестантських союзів Росії, то можна помітити, що найбільший захват у них викликають ті рідкісні випадки, коли вони бувають удостоєні аудієнції начальства з можливістю сфотографуватися поруч з «найвищим тілом».

Це неприпустимо для віруючих, які називають себе послідовниками реформаторів, що кинули виклик нечестивим королям і папам.

Українські протестанти звільняються від поклоніння людині набагато швидше. На мій погляд, це пов'язано з українським національним менталітетом більше, ніж з духовною зрілістю протестантів. Українці ніколи не обожнювали своїх керівників, у них ніколи не було царів, історично вони більше, ніж росіяни цінували індивідуальну свободу, і для них природніша республіканська форма правління, ніж монархічна. Відповідно й українські християни (протестанти в тому числі) політично активніші.

**Розмовляла Ірина Рожко.
«Християни для України».**

ХРИСТІЯНСЬКЕ КОРИННЯ ПАТРІОТИЗМУ

Сучасні євангельські християни часто запитують: що спільного має євангельське християнство з таким поняттям, як патріотизм. Хіба в Біблії не написано, що наш дім на небі, що нема більше ні грека, ні юдея? Тому патріотизм разом з його прив'язаністю до земних справ – плотський і не гідний народженого згори християнина.

Бог створив цей світ багатограним. Неймовірно розмаїттям форм і видів захоплюється кожен, хто спостерігає за природою. Саме різновиди форм створюють реальність, у якій різні організми доповнюють один одного, у загальному створюючи один спільний організм. Так само і з народами. Багатогранність – це свідчення багатства життя. Різноманітні нації, мови й культури – це прояв багатства, яке Творець вклав у цей величезний, чудовий організм, – людство.

Але Творець створив світ не лише багатограним, але й багатонаціональним. У Бутті в 11-му розділі читаємо, як утворилися нації. У цьому сповненому символів оповіданні перед нами відкривається істина про те, що різноманітність націй, мов і культур – це серйозна перепона для поширення гріха.

Будь-який агроном чи лісник знає, що монокультура – це найкращий ґрунт для хвороб. Як світ природи складається з маленьких організмів, так і людство складається з сімей, націй, рас. Намагання зруйнувати національний світ безперечно потягне за собою крах сімейних цінностей. Популярний сьогодні рух глобалізму, що переслідує ціль побудови всесвітнього правління і злиття всіх націй, вважає, що традиційна сім'я – це пережиток минулого.

Біблія, особливо Новий Заповіт, ясно говорить, що справжня вітчизна людини не в цьому житті (Філ. 3:20, Євр. 11:13-16). Але наша небесна вітчизна залежить від нашого проживання на землі і особливо від того, наскільки ми тут жили «вірою, що чинна любов'ю» (Гал. 5:6). Життя людини, згідно зі Святим Писанням, не полягає в тому, щоб, склавши руки, чекати вічного життя, але щоб, наслідуючи Бога, виконати свій поклик. А поклик людини – «діяти любов'ю», тобто активно й конкретно любити.

Отже, сенс життя людини – «Полюби Бога... і ближнього свого, як самого себе». Іноді легко любити одразу всіх людей, особливо тих, хто далеко, наприклад, жителів Африки. Але ближній – це насамперед той, хто близько: твоя сім'я, сусіди, твій народ. Любов не абстрактна, вона конкретна. Любов – це служіння. Оскільки кожна людина обмежена, то це служіння відбувається відповідно до пріоритетів.

Очевидно, що пріоритет – це служити тим, хто живе близько. «Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той відірвався від віри, і він гірший від невірного» (1 Тим. 5:8). Цікаво сказано: турбота про «своїх» і про «домашніх». Ви ніколи не помічали, що слова «родина» («сім'я») в українській мові та «Родина» в російській пишуться однаково, тільки вимовляються по-різному. У самій етимології нашої мови закладено ототожнення Батьківщини та сім'ї. Навіть історія Старого Заповіту – це історія 12 племен (родів, сімей) Ізраїлю. Історія 12 сімей стала історією народу, історія народу, стала історією 12 сімей. Неможливо відділити сім'ю від Батьківщини, тобто від людей, які ходять вулицями, від світанків та вечорів, які ти бачив в дитинстві. Ось чому християнин поклоняний Богом любить не тільки свою сім'ю, але і свій народ.

Отже, патріотизм – це і є любов до свого народу. Це слово походить від латинського patria, що означає «вітчизна».

Не треба плутати патріотизм із націоналізмом (вивищуванням свого народу над іншими), шовінізмом (ненавистю до інших народів) чи расизмом (зневагою до інших рас). Патріотизм – це благородна любов до своєї країни і до всього, що її складає: до народу, до культури, до історії, до рідного пейзажу тощо.

Традиційний патріотизм має глибоке коріння в єврейсько-християнській традиції. Книги Священного Писання переповнені прикладами справжнього патріотизму. Цар Давид захоплюється красою землі, яку дав Бог для народу. З якою любов'ю він переповідає слави та й не дуже слави події з історії ізраїльського народу! У Псалмі 136 біблійний автор відкриває свою величезну прив'язаність до рідної землі: «Якщо я забуду за тебе, о Єрусалиме, хай забуде за мене правиця моя!» (136:5). Чудовим прикладом патріотизму є біблійний герой Неемія. Він присвячує своє багатство, свою кар'єру, ризикує життям – і все заради відновлення рідної країни.

Історія християнства свідчить про те, що справжні християни не розділяли такі поняття, як служіння Богові та служіння своїй Вітчизні. Реформатори XVI ст. одними з перших залишили латину і у своїй діяльності свідомо почали використовувати національні мови. Шведи й голландці під знаменами Реформації боролися за свою незалежність.

Можемо однозначно сказати, що європейський багатонаціональний світ утворився саме завдяки Реформації. Багато цікавих прикладів християнського патріотизму дає нам історія Сполучених Штатів Америки. Ще донедавна американці гордились тим, що живуть у найрозвинутішій і найбільш свободолобній країні, а все тому, що ця країна була найбільш богобоязливою і благочестивою.

Більшість славних моментів історії Америки пов'язані з євангельською вірою її громадян. Християни в Південній Кореї сьогодні користуються заслуженою повагою, і це, як каже доктор Йонгі Чо, безпосередньо пов'язано з їхнім патріотизмом. Коли Корея перебувала під японською окупацією, саме християни активно виступали за її незалежність.

Попри невідповідні стартові умови Південній Кореї вдалося випередити комуністичну КНДР та стати однією з найрозвиненіших країн світу. Одним з основних факторів економічного дива став християнський вплив на цю країну.

Прикладом українського християнського патріотизму є життя митрополита української греко-католицької церкви Андрея Шептицького. Ось як він охарактеризував християнський патріотизм: «Той християнський патріотизм не проявляється і не може проявлятися у нас ніякою політикою та не може містити в собі ніякої ненависті до наших братів іншого народу. Слухняні Христовому наказові, ми любимо всі народи світа любов'ю ближнього. Ненависть супроти якого-небудь народу, чи суспільної верстви, чи стану ми вважаємо за противну Божому законові і тому за шкідливу для сучасного й вічного нашого добра. Наш християнський патріотизм у тому одному, що свій нарід, нарід український, любимо християнською любов'ю більше від інших народів та готові

для нього віддати працю цілого життя й саме життя» (Декрет Архієпархіального собору «Визнання вселенської віри» та правила до декрету, 1940 р., Львів).

Іван Огієнко – це людина, яка змогла поєднати в собі духовність і патріотизм, напевно, краще за будь-кого в українській історії. Він був вченим, політичним, громадським і церковним діячем, працював міністром освіти та міністром віросповідань в уряді УНР. Найбільш наближений до оригіналу переклад Біблії на українську мову здійснив саме він.

Будучи урядовцем, Іван Огієнко відзначився політикою активного впровадження української мови в освітній процес і церковне життя. Зокрема була висунута вимога до єпископів – вести літургію українською мовою та призначати на церковні посади осіб, які володіють державною мовою. Міністр визначав місячний термін для прийняття української мови, зазначив: особи, що не виконують наказу, позбавляться своїх посад та будуть притягнені до відповідальності.

З ініціативи Огієнка в Кам'янці-Подільському засновано курси української мови для священників, дяконів, дяків та регентів. З 1940 року він – митрополит Холмський і Підляський Польської Православної Церкви. У березні 1944 під час німецької окупації був обраний митрополитом Української Автокефальної Православної Церкви. Улітку 1944 року був змушений емігрувати. У 1951 р. обраний предстоятелем Української Греко-Православної Церкви в Канаді і митрополитом Вінніпегу. На цій посаді доклав чимало зусиль для розбудови національно-культурного та релігійного життя української діаспори.

Що означає бути патріотом сьогодні? Патріот – це той, хто найперше ототожнює себе зі своїм народом і бере відповідальність за свою країну. Ця відповідальність виражається в тому, що тобі не байдужа доля Батьківщини, ти всіма силами їй служиш.

Бути патріотом – це значить трудитися на благо свого народу, це також боротися зі всякою п'янкою, що намагається завадити твоєму народові здійснити своє призначення.

Бути патріотом – це значить просвітлювати свій народ. Робити його таким, яким хоче бачити його Бог.

Християнин, що служить своїй країні, служить Богові. Але щоб правильно їй служити, потрібно її знати. Тому християнину потрібно пізнавати культуру, історію, природу; взагалі жити у своїй країні.

Християни як люди, які знають Бога, Який є Світлом, повинні бути найбільш освіченими людьми в країні. Їм потрібно мати правильний біблійний погляд на будь-яку реальність і будь-яку подію, що відбувається в країні. Християни повинні бути людьми, які знають, яким має бути життя в їхній країні.

Патріот у першу чергу ототожнює себе зі своїм народом і бере відповідальність за свою країну.

Нестача здорового патріотизму – це проблема, притаманна деяким українським євангельським християнам. Якщо ситуація не зміниться, протестанти не зможуть виконати місію, яку Господь призначив їм виконати в Україні.

Ярослав Лукасик.

13 ознак церкви, що помирає

Слово Боже відкриває, що Божя присутність може покинути зібрання його людей. Ми бачимо це в Першій книзі Самуїла – внука первосвященника Ілїї назвали Іхавод (неслава, безчестя), коли ковчег заповіту забрали филистимляни. В Об'явленні 3:1 Ісус говорить Сардійській церкві, що вона носить ім'я, ніби жива, а насправді вона мертва.

Ісус попереджає церкву в Ефесі (Об. 2:5), що коли вони не покаються, Він зрушить її світильники. Світильник – це прообраз істинної церкви згідно з Об. 1:20, значить, Ісус погрожував закрити цю церкву або покинути її, що означало б її духовну смерть.

Оскільки Ісус сказав, що сили адові Церкву не переможуть (Мт. 16:18), отже, дияволу неможливо її закрити; щоразу, коли церква перестає існувати, це означає, що Сам Господь закриває її.

Саме з цієї причини багато деномінацій припиняють своє існування в найближчі десятиліття, а багато громад зачинають свої двері кожного року. І нема біблійної підстави звинувачувати в цьому диявола – Ісус Єдиний, Хто може робити це.

За якими ж ознаками можна визначити, що церква помирає?

У ній не діють молитовні зібрання

У церкві, що занепадає, мало хто прийде, щоб молитися і шукати Бога, адже люди не відчують, що Він посеред них. Хто зацікавлений в розмові з другом, який вас не слухає...

У ній не чекають відповіді на молитви

Люди не моляться разом, бо не очікують, що Бог насправді відповідь на молитву. Якщо ви перебуваєте в церкві, в якій не вірять Богові, то це мертва церква або вона вмирає.

Немає присутності Божої у зібранні

У церкві, що занепадає, образно кажучи, небеса подібні до міді (5 М. 28:23). Немає відчуття Божої присутності під час поклоніння, хоча Ісус обіцяв, що де двоє чи троє зібрані в Ім'я Його, там Він посеред них (Мт. 18:20).

Немає прояву Божої сили

Ісус говорив: «А коли перстом Божим вигоню Я демонів, то справді прийшло до вас Боже Царство» (Лк. 11:20). Апостол Павло вважав чуда нормою в житті церкви (Гал. 3:5).

Ісус очікує, що віруючі будуть використовувати свою віру так, щоб одержувати відповіді на молитви і навіть зрушувати гори (Мр. 11:23-24).

Якщо в церкві не було жодного випадку Божого втручання, це може бути ознакою її смерті.

Слово Боже проголошується без влади або помазання

Релігійні лідери, що практикували мертву віру в часи Ісуса, були здивовані, коли почули, що Він повчав, як мовновладний (Мр. 1:22).

У мертвих чи занепадаючих церквах проповідники не мають помазання, щоб зміцнити віру, спонукати до дії чи викривати в гріху.

Мало хто спасається і приймає хрещення

Господь регулярно додавав до ранньої церкви тих, що спасалися (Дії 2:47). Якщо ніхто не спасається або не приймає хрещення – це ознака того, що Бог більше не працює в цій церкві.

Кожне церковне зібрання передбачуване

Чи то служіння в традиційній, чи в позаконфесійній харизматичній церкві, але якщо кожен аспект поклоніння, літургії або проповіді передбачуваний так, ніби прописаний по хвилинах, то там немає

місця для дії Святого Духа. Як це було з Самсоном, Дух може відступити, а люди не знатимуть цього (Суд. 16:20).

Відверто кажучи, будь-яка сфера діяльності церкви, яка функціонує незалежно від Духа Святого, є людською махінацією, а не Божою справою.

Немає прикладу учнівства

Головною суттю у всіх церквах є навчання посвячених послідовників Христа, Його учнів. Не має значення, велика церква чи ні, важливо те, скільки зрілих християн вона виховала (Рим. 8:19-21).

Люди хитрістю добиваються позицій і звань

Якщо люди не шукають слави Божої, вони ще більше залежать від визнання людей. Тому у церкві без Божої присутності, швидше за все, ієрархія складається з людей, які займають позиції і присвоюють звання.

Чим далі ви від Бога, тим більше ваша ідентичність буде пов'язана з повноваженнями і званнями.

Немає божественного розуміння місії і призначення

«Без пророчих видінь люди розбещений...» (Прип. 29:18). Коли громада мертва або помирає, у неї нема обґрунтованої божественної мети, яка мотивувала би її членів виконувати біблійне покликання.

Служать лише кілька чоловік

«Народ Твій готовий... в оздобах святині» (Пс. 110:3). Тому в мертвій церкві мало хто задіяний в добровільному служінні.

Небагато людей підтримують церкву десятиною і жертвуваннями

Ісус сказав: «Бо де скарб твій – там буде й серце твоє!» (Мт. 6:21). Якщо церква помирає, мало хто хоче вкладати в неї свої фінанси. І навпаки, якщо люди бачать, що в церкві діє Бог, у них буде більше віри і мотивації жертвувати, знаючи, що вони сіють в добрий ґрунт.

Громада не має значного впливу

Бог покликав віруючих бути сіллю землі і світлом для світу (Мт. 5:13-16). Якщо світильник гасне, ми не зможемо змінити суспільство силою Євангелія.

Якщо ви помітили будь-яку або всі ці ознаки у своїй громаді, запитайте Господа, що ви можете зробити, щоб допомогти їй. У смиренні відкрийте своє занепокоєння служителю церкви, перш ніж приймати будь-яке рішення. Можливо, Бог робить «за кулісами» багато речей, про які ви не здогадуєтесь.

Час від часу в американській історії, зокрема в кінці XIX століття, церква була на дуже низькому рівні. Бог підняв людей – таких, як Чарльз Фінней, щоб розпочати велике пробудження, під час якого відродилися тисячі громад і пробудилися грішники, що заблукали.

Як пророк Авакум, почнімо шукати Господа, щоб Він оживив нас і у гніві про милість згадав (Ав. 3:2).

Основна проблема кожної нації – не політичні лідери, а брак сили і переконання, що линує з церковних кафедр, які могли би зростити послідовників Христа, що змінюють цей світ.

ieshua.org.

Здорове християнство

«Усі раби, які під ярмом, нехай уважають панів своїх гідними всякої чести, щоб не зневажалися Боже Ім'я та наука. А ті, хто має панів віруючих, не повинні нехтувати про них через те, що браття вони, але нехай служать їм тим більше, що вони віруючі та улюблені, що вони добродійства Божі приймають. Оцього навчай та нагаду! А коли хто навчає інакше, і не приступає до здорових слів Господа нашого Ісуса Христа та до науки, що вона за правдивою вірою, той згордів, нічого не знає, але

захворів на суперечки й змагання, що від них повстають заздрість, сварки, богозневаги, лукаві здогади, постійні сварні між людьми зіпсутого розуму й позбавлених правди, які думають, ніби благочестя то зиск. Цурайся таких!

Великий же зиск то благочестя із задоволенням. Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести. А як маєм поживу та одяг, то ми задоволені будмо з того. А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні

нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загибель. Бо корень усього лихого то грошолобство, якому віддавшись, дехто відбились від віри й поклали на себе великі страждання.

Але ти, о Боже людино, утікай від такого, а женися за правдою, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю, лагідністю! Змагай добрим змагом віри, ухопися за вічне життя, до якого й покликаний ти, і визнавай добре визнання перед свідками багатьма» (1 Тим. 6:1-12).

З чого починаються духовні хвороби? Перший етап – зараження. Це може статися з кожним. У церквах трапляються духовно заражені люди. Коли ми вступаємо з ними в контакт, то теж можемо заразитися, проте ніхто не стає зараженим просто так, ні в кого не буває раптового падіння. На це завжди є причина.

«Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба з світом то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

Дух противиться плоті, а плоть – Духу. При цьому треба пам'ятати, що Бог буде боротися за твоє здоров'я і життя. Церква – це Тіло Христа, і якщо хтось болить, Він буде лікувати.

Є хвороба, якою була уражена трети́на ангелів на небі – гордість. Вона має тисячі проявів. Першим нею був уражений диавол, він – батько цієї хвороби. Імунітет проти гордошів – це смирення перед Богом. Те, які ми сьогодні, – це не наша заслуга, це дія Бога в нас. Ми не досягли нічого самі.

Чим ближче ми до Бога, тим більша боротьба триває за нашу душу. Ми можемо ходити до церкви, служити, а процес боротьби може йти повним ходом. У християнстві не завжди відразу видно, хто є хто. Інколи ми самі себе до кінця не знаємо. Через кілька років християнства емоції затихають, і треба приймати реальне рішення – хочеш ти бути з Богом назавжди чи ні. Тоді стане видно,

хто ти. Ісус наводив приклад про будинки на піску та на камені. Фундамент проявляється обов'язково.

Великі поразки приходять в наше життя з дрібниць, тому Бог говорить, щоб ми були уважними. Якщо ми сьогодні починаємо відступати у дрібницях, шукати собі виправдання, спілкуватися з такими ж пасивними, як ми самі, ми на шляху поразки.

Спочатку йде зараження, потім – поразка. Якщо ми не боремося з інфекцією, то стаємо людьми з пошкодженим розумом. Стаємо паразитами, які не віддають, а тільки беруть. Така людина живе у вигаданому світі, який виправдовує її вчинки.

Ще одна ознака ураження – звичка постійно порівнювати себе з іншими не на свою користь, заздрість, намагання використати церкву у власних інтересах. Тому в церкві обов'язково мають бути люди, яким вони могли би відкритися, хто зміг би допомогти. Якщо вчасно не поговорити з такою людиною, вона зруйнується духовно.

ВОГОНЬ БОЖОЇ ПРИСУТНОСТІ

«І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем» (Єр. 29:13).

Якось я ділився тим, що одне з найважливіших завдань, пов'язаних з пасторством, – це не підготовка проповіді чи консультації, а спостереження трагічних результатів духовного зневоднення, коли жива вода всього на віддалі кроку.

На жаль, ми стали надто заклопотаними і самозакоханими, щоб пити живу воду, про яку часто говорив Христос. «А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік...» (Ів. 4:14).

Мало хто по-справжньому прагне Бога. Полри те, що більшість із нас цитують: «Блаженні голодні та спрагнені правди, бо вони нагодовані будуть» (Мт. 5:6), багато ніколи по-справжньому не пережили цей стан.

Апостол Павло сказав, що хоче пізнати Христа в силі Його воскресіння і в участі в Його стражданні (Фил. 3:10).

Цар Давид волав: «Одного прошу я від Господа, буду жадати того – щоб я міг пробувати в Господньому домі по всі дні свого життя...» (Пс. 27:4).

Спрага і голод за Богом – це всепоглинаюча пристрасть, яка рухає всіма аспектами життя. Якось влітку в пустині я

організував велопробіг, не взявши з собою достатньо води. Кожна миля приносила новий рівень спраги і відчаю. Усі мої думки поглинуті були водою, все інше не мало значення. Пейзаж і тиша, якими я насолоджувався раніше, втратили свою привабливість.

Надія знову спалахнула, коли поблизу я помітив своє авто, де залишив трохи води. Уже через кілька хвилин я кинув свій велосипед, відчинив дверця автомобіля і пив. Зневоднення і виснаження швидко змінилися почуттям задоволення. Надзвичайна спрага, яку я відчував, згасла.

Це нагадало мені спрагу, яку Бог часто описує у Своему Слові, – ті, хто справді всім своїм серцем прагне (шукає) Його, будуть задоволені. Це не частковий послух – це цілковита покора. Це не намагання втиснути Бога в рамки, а дозвіл Йому повністю просякнути кожний аспект нашого життя.

Як не дивно, ми можемо розбирати Біблію, але наші серця залишаються твердими, як камінь. Ми керуємо своїми домами залізним жезлом, нічого не знаючи про співчуття, лагідність і смирення. Ми приходимо в церкву, щоб осуджувати, замість того, щоб по-справжньому шукати Бога.

Фарисейство заважає по-справжньому пізнати Бога.

Святість – це визначальна риса тих,

хто по-справжньому сповнений Божим Духом. Без святості ніхто не побачить Господа (Євр. 12:14).

Теплота нічого не знає про святість, вкоренення і наповнення Духом життя. Вона може мати форму благочестя, але своїм способом життя відкидає Бога (2 Тим. 3:5).

Правильно зауважив Чарльз Сперджен: «Будуть три показники близькості з Христом – смирення, щастя і святість». Чому не багато людей по-справжньому шукають Бога?

По-перше, тому, що деякі насправді не спасенні. У них є релігія, але не справжні стосунки з живим Богом.

По-друге, багато людей просто не хочуть шукати Бога. Їм і так добре живеться. Ми повинні дисциплінувати себе. Щоб бути наповненими, треба спустошити себе. Щоб по-справжньому знайти Бога, треба шукати Його.

Вогонь Божий, прояв присутності Божої не приходять на порожній вівтар: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, – повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12:1).

Справжня віра відображається в щирому смиренні, безкорисливій любові, в істинному покаянні і впокореному житті. Чи відображає ваше життя ці риси? Чи по-справжньому ви шукаєте Бога?

Ш. А.

ЩИРЕ СЕРЦЕ

«Отож, браття, ми маємо відвагу входити до святині кров'ю Ісусовою, новою й живою дорогою, яку нам обнови́в Він через завісу, щоб через тіло Своє, маємо й Великого Священника над домом Божим, – то приступимо з щирим серцем, у повноті віри, окропивши серця від сумління лукавого та обмивши тіла чистою водою!» (Євр. 10:19-22).

Після заклик приступити до Бога автор Послання до євреїв перераховує чотири умови (читай – правила), дотримання яких повинно гарантувати ефективність наших зусиль: щире серце, повнота віри, очищення серця від сумління лукавого, омиття тіла. Про першу з них і поміркуємо.

Отже, перша з цих умов: «... то приступимо з щирим серцем» (Євр. 10:22). Як пізнати, чи щире в нас серце? Тим більше, що Писання чітко попереджує, що «людське серце найлукавіше над все та невігійне, – хто пізнає його?» (Єр. 17:9).

Цікаве значення грецького слова «щирый» подає Стандартна симфонія Стронга. Тут воно визначено як «справжній, дійсний, справедливий» і зазвичай перекладається як «істинний». А це в нашому контекст означає, що Бог не приймає від нас ніякого лукавства, фальші, марної цікавості чи пустої релігійності. Чи знаємо ми, які ми насправді? Ось до якого висновку прийшов один з проповідників Старого Заповіту: «... поглянь, що знайшов я: що праведною вчинив Бог людину, та вигадок усяких шукають вони!» (Екл. 7:29).

Ми настільки далеко відійшли від початкового задуму Творця, що буквально

зрослися з різними масками, які міняємо залежно від ситуації, навіть не задумуючись. Одну маску носимо в сім'ї, другу надягаємо для друзів, третю бережемо для роботи, ще одну – для церкви.

Один молодий брат весь час і без особливої причини намагався всіх смішити. Багато разів йому робили зауваження, просили бути стриманишим, радилі взяти піст «мовчання», бо, мовляв, «не бракує гріха в веломовності». Але нічого не допомагало! А потім, коли він розповів свою історію, стало ясно, як жорстоко господарював у його колишньому житті сатана.

Цей хлопець був євреєм, мав характерну зовнішність, був фізично слабким і невеликий на зріст. У школі і в ПТУ, де він вчився, ровесники ставилися до нього зневажливо і ніколи не запрошували до своєї компанії. І тоді він, щоб досягти сприйняття, почав заучувати анекдоти і смішні історії і годинами репетирував їх вдома перед дзеркалом.

Незабаром він став популярним, без нього не обходилася жодна вечірка. Його не те що полюбили, а просто почали цінувати (як цінують потрібний предмет: магнітофон чи мобільник). А він зробив для себе висновок: «Хочеш, щоб тебе сприйняли, – будь смішним».

Увірававши, молодий чоловік прийшов у церкву, де його любили і приймали не за якісь заслуги, а просто як брата. Однак страх бути відкинутим і звичка смішити і розважати всіх навколо знову й знову змушували його одягати диавольський «ковпак блазня».

У кожного з нас своя історія про маски. Живучи далеко від присутності Божої, не переживаючи Його безумовної Батьківської любові, багато людей стали придворними блазнями сатани!

Станьте вільними! Пізнайте Його істину про вас і відкиньте усі «фігові листки», якими намагається прикрити свою наготу! Попросіть Бога допомогти вам позбутися всяких масок, всього лукавого і фальшивого, що залишилося від колишнього гріховного життя, і навчитися приходити до Нього зі щирим серцем, ніколи не виправдовуючись і не намагаючись вразити Його своїми ділами.

КИЇВСЬКИЙ
БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ
ЦЕРКВИ ХВЄ УКРАЇНИ

ЗАПРОШУЄ

на 3-річну стаціонарну та 4-річну очно-заочну
форми навчання за програмами
БАКАЛАВР ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ і
БАКАЛАВР ХРИСТІАНСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ;

на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями
«ЖІНОЧЕ СЛУЖІННЯ» та «ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНЕ СЛУЖІННЯ»,
а також «МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ» (3-місячна літня школа).

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами
очно-заочного навчання працюватиме з червня 2017 року.

Перша сесія очно-заочного відділення відбудеться
у вересні 2017 року.

Вступні конкурсні іспити абітурієнти стаціонарного
навчання складатимуть на початку серпня 2017 року.

ДЕТАЛЬНА ІНФОРМАЦІЯ:

тел.: (044) 450-60-00 (стаціонар)
(097) 921-42-01 (Оксана Василівна Маліщук,
координатор очно-заочного навчання)

e-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне)
secretary@kbi.org.ua (стаціонар)

сайт: www.kbi.org.ua

адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.

№ 4 (151)

Виходить щомісяця

КВІТЕНЬ 2017 р.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Віталій Петрашук;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600200007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726